До Пряшева

…РОКЛІТТЯ

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ СВ. ЮРІЯ В ДАВФИН, МАН.

1927~1967

FORTIETH ANNIVERSARY

of

UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CONGREGATION OF. ST. GEORGE, DAUPHIN, MAN.

ПРИСВЯТА

Цю ювілейну книжку присвячуємо прийдешнім поколінням з вірою, що вони оцінять працю та збережуть пам'ять наших піонерів.

DEDICATION

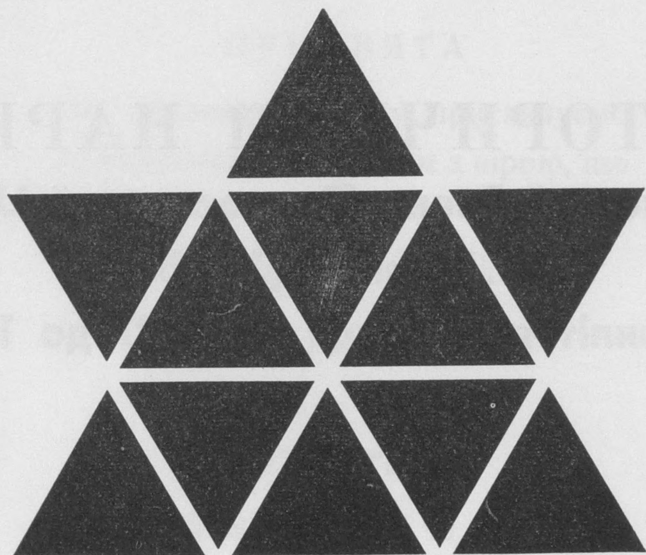
This book is dedicated to our future generations in hope that they will cherish the work of our pioneers.

ІСТОРИЧНИЙ НАРИС

Української Греко-Православної Церкви Св. Юрія в Давфині в сорокліття громади від 1927 до 1967 р.

1967

В Сторіччя Канади



1867 | 1967



БЛАЖЕННІШИЙ І Л А Р І О Н,
Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади

10-го квітня, 1967 р.

ВИСОКОДОСТОЙНА УПРАВО!

Шлю своє митрополиче благословення Отцю Настоятелю Парафії в Давфині, Зарядові Громади Св. Юрія і всій Громаді Української Греко-Православної Церкви Св. Юрія, і всіх сердечно вітаю з 40-літнім Ювілеєм Громади.

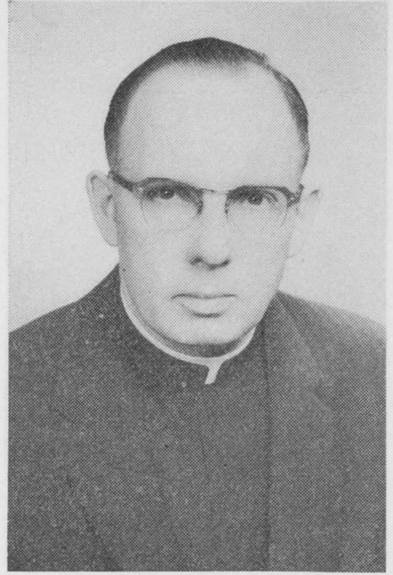
Нехай Милосердний Господь пошле свої багаті милості усім.

Церква Св. Юрія в Давфині сильно розвинулась, і я сердечно дякую всім, хто брав яку участь у праці для розвою своєї Церкви.

Нехай Господь усім Вам допомагає і в дальшій праці!

З любов'ю у Христі, Господі нашому,

Митрополит І л а р і о н,
Ваш постійний богомолець.



о. прот. Ф. КЕРНІЦЬКИЙ
голова Президії Консисторії
УГПЦеркви.

Громада Св. Юрія,
Давфин, Ман.

26 квітня 1967.

ВИСОКОПРЕПОДОБНИЙ ОТЧЕ, ХВАЛЬНА УПРАВО
І ВСЯ ПОБОЖНА ГРОМАДО!

З нагоди 40-ліття Вашої Громади Св. Юрія в Давфині, Манітоба, Президія Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді пересилає Вам сердечний привіт.

Зокрема вітаємо всіх Високодостойних Основоположників Громади Св. Юрія, які під проводом своїх Всечесних Отців Духовних, з вірою, любов'ю і надією, засівали здорове зерно християнсько-православної і національної правди в своє церковно-громадське поле. Це був дуже плодовитий вклад праці, бо породжений ним розвиток і здобуток — це сьогоднішня велика Ювілейна Громада!

Честь і слава Вам за пророблену працю!

Посилаючи Вам цей наш привіт, безмежно радіємо разом зо всіми Вами, і молимо Господа Бога, щоб подав Вам сил до дальшої праці Йому — на славу, а нашому народові — на добро і спасіння!

З християнським привітом,

За Президію Консисторії,
о. *Прот. Ф. Керніцький,*
голова



**Високопреосвященніший МИХАЇЛ,
Архиєпископ Торонто
і Східньої Канади**

20 квітня 1967 р.

*ВСЕЧЕСНИЙ о. М. ОЛЕСЮК,
Настоятель Свято-Юріївської парафії в Давфині,
Хвальний Заряде і вся побожна Громадо!*

Нам Архипастирям велика радість вітати громаду нашої Святої Української Православної Церкви в Канаді з таким поважним ювілеєм.

Тому й я сердечно вітаю Вас усіх. Мені вітати Вас тим приємніше, що впродовж мого перебування з Ласки Божої в Канаді про Вашу Громаду я чув тільки добре. Громада стояла на висоті свого призначення, незважаючи на іноді пережиті трудноші.

То ж вітаю Вас і бажаю дальшого розквіту, повної братерської згоди та зберігання свого рідного в чужому та іншовірному оточенні. Велика буде Ваша заслуга, коли збережете свою молодь при Рідній Церкві в рідній мові та традиціях. Нехай буде Ваша урочистість не тільки спогадом минулого, а ще більше плянами на майбутнє. Нехай допоможе Вам Бог за молитви св. Юрія.

† *Архиєпископ М и х а ї л*



Високопреосвященніший АНДРЕЙ,
Архиєпископ Едмонтону
й Західньої Канади

31-го травня 1967

До
Всечесного о. М. Олесюка,
Хвального Заряду та Боголюбивої Громади,
Давфин, Манітоба.

Х Р И С Т О С В О С К Р Е С !

Всечесніший Отче, Хвальний Заряде,
Боголюбива Громадо!

З нагоди 40-річчя існування Вашої Громади Св. Великомученика Юрія, прийміть від нас, Священства й Вірних Західньої Канади, сердечні привітання та побажання якнайкращих успіхів у Вашій дальшій праці й змаганнях щодо поширення, поглиблення й зросту церковно-релігійного й культурно-національного життя Богові на славу, а нашій Рідній Українській Православній Церкві та Її Вірним — на користь.

Вашим Ювілейним святкуванням Ви вшановуєте пам'ять тих, які трудились й працювали для добра нашої Святої Церкви, ставши основоположниками Громади, та возносите гарячі молитви за вічний спокій, яких уже Господь Бог покликав у вічність, а одночасно молитесь за щасливе й спокійне життя, здоров'я й спасіння тих, які трудяться й працюють для добра й зросту Вашої побожної Громади та всієї Православної Української Церкви, як Церкви Св. Апостола Андрея Первозванно-

го, Церкви Св. Володимира Великого, Церкви наших славних князів, королів, гетьманів, козацтва та всього побожного українського народу.

Ювілейне Святкування Вашої Громади Ви відзначуєте по відбутому вже святкуванні 75-ліття поселення українців у Канаді, під час святкування 100-ліття Канади та напередодні 50-літнього Ювілею відновлення серед українців на вільній Канадійській землі Рідної Української Православної Церкви. Ці важливі дати нехай заохотять нас до посилення й поглиблення нашої праці на церковно-релігійному й культурно-національному відтинку, з присвяченням особлившої уваги нашій Молоді, щоб вона могла провадити, продовжувати ту працю, яку провадить старше покоління, зберігаючи й плекаючи всі наші духовні скарби, як Рідна Церква, милозвучна українська мова, чарівна українська пісня та освячені віками традиції й звичаї.

За молитвами й заступством Св. Великомученика Ґеорґія-Юрія Переможця, Покровителя Вашого Храму й Громади, нехай Господь Бог буде з Вами Своїми великими й багатими ласками та щедротами, обдаровуючи Вас успіхами у житті й Вірі.

„Благодать вам та спокій від Бога, Отця нашого, й Господа Ісуса Христа!" (Римл. 1:7).

† *Андрей Архиєпископ*



Владика БОРИС
Єпископ Саскатунський,
Вікарій Середньої Єпархії

Заряд Української Православної
Громади Св. Юрія в Давфині, Ман.
До рук Настоятеля Всеч. о. М. Олесюка.

22-го квітня 1967 р.

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ!

У цьому році відзначаєте 40-літній Ювілей життя й праці своєї Української Православної Громади Св. Юрія в Давфині.

Я цим дуже радію, бо знаю Вас не від сьогодні. Як відомо Вам, бував я досить часто у Давфині ще в тому часі, коли на місці теперішнього нового прекрасного Храму стояла скромненька невелика Церковця. Тоді й Громада Ваша ще не була велика числом свойого членства, а через це й спроможності Ваші були далеко менші від пізніших і теперішніх.

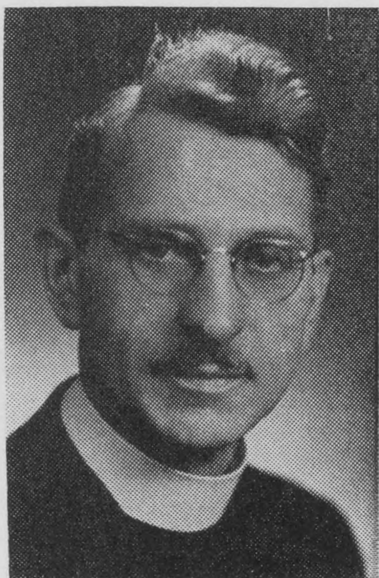
Сьогодні Давфин у церковному та громадському відношеннях належить до чільних наших Громад. Тепер кожного разу, коли буваю у Вас усе милуюсь Вашим новим Храмом назовні та внутрішнім його урядженням. Щасти Вам, Боже, в найкоротшому часі успішно виконати усі Ваші дальші добрі задуми.

Вітаю сердечно усіх Вас з великим Ювілейним Святом. Вітаю Настоятеля Вашого Всечесного Отця Максима, якого Ви так любите й цініте. Вітаю й Заряд Громади.

Нехай Боже Благословення й Ласка Його буде на усіх Вас.

З любов'ю у Христі Ісусі Господі нашим

Єпископ Борис



ПРИВІТ ДАВФИНСЬКІЙ ГРОМАДІ

В цьому 1967 році Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія в Давфин, Манітоба, обходить 40-ліття свого існування.

Давфинська околиця була одною з перших, де впало й закорінилось плодюче зерно відродженої Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Із зрозумілих причин це сталося найперше не в самому Давфині, але в таких поблизьких місцевостях, як Косів, Ешвил, Венлав і ін., де в часі відродження нашої Церкви вже були поорганізовані церковні громади та навіть мали свої церковні будинки. Але й місто Давфин не дало довго на себе чекати, бо вже в 1927 році, коли число православних українців — міщан ще й не було аж таке велике, там зорганізувалася церковна громада, яка ось уже 40 років працює успішно, як духова вітка Рідної Церкви українського народу.

Історія Давфинщини і давфинської Громади Св. Юрія мені добре відома, бо початки і розвій українського православного руху в тих місцевостях припадають на ті роки, коли мені доля судила стояти в проводі нашої Церкви, — зразу як її адміністратор, а потім як голова Президії Консисторії. За час свого існування Громаді Св. Юрія довелось переживати не лише веселі, але також деякі сумні моменти, як це звичайно в організаційному житті буває. Але дякуючи сильній вірі та невтомній праці її щирих і вірних членів, а зокрема дякуючи непохитному збереженню основних засад та ідеології Української Греко-

Православної Церкви в Канаді, Громада поборола всі труднощі в любовний спосіб усунула всі міжусобиці, і сьогодні займає належне й заслужене місце серед передовіших громад нашої Церкви. На це місце вона заслужила собі ще й тим, що вона дбає не лише про свої власні потреби, але також належно підтримує і загальні церковні справи, до яких належить також Колеґія Св. Андрея в Вінніпеґу.

Передаючи Громаді щирий привіт і побажання з нагоди її ювілею, молю Господа, щоб Він благословив її на дальшу працю й розвій та зберіг усіх її членів з їх о. Парохом у щастю й здоров'ю на многі літа!

о. С. В. Савгук,
Принципал Колеґії Св. Андрея



РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ.
Сидять зліва направо: **В. Підлипний, о. М. Олесюк, В. Т. Склепович, В. Ґродзік, Л. Соляр, П. Дроздович, В. Мазур, І. Дух.**

ВІД РЕДАКЦІЙНОГО КОМІТЕТУ

Вже сорок років сповняється і між нами, на щастя, ще живуть піонери, котрі поклали підвалини під Українську Греко-Православну Церкву св. Юрія в Давфині. Нині наша церква стоїть на головній вулиці в місті, як прозениста зірка.

За минулих сорок літ Православна Церква задоволяла наші духовні потреби. Впродовж цього часу із маленького гуртка виросла сильна громада.

Труд був великий, але труд завжди черпає силу і наснагу до дальшої праці від кожного члена. Невсипуща робота увінчалася не абияким успіхом. Щоб у скороченні передати нашому наступному поколінню огляд з піонерської праці на релігійному полі, члени і заряд схвалили рішення, щоб написати історичний нарис української Греко-Православної Громади св. Юрія в Давфині та видати пропам'ятну книжку.

Редакційний комітет дякує всім працівникам, які в який-будь спосіб причинилися до приготовлення цієї історії і бажає усім прихильникам, членам і молоді кріпкої волі і рішучости, щоб затримали свою рідну мову, релігійний обряд, свою одідичену спадщину і віру в Бога.

Редакційний Комітет



о. М. С. Олесюк, з родиною

ПРИНЕСІМ ПОДЯКУ ГОСПОДЕВІ

Дорогі Брати і Сестри!

Уже наш Св. Великий князь Володимир, охрещуючи наших предків в Св. Віру Християнську Православну, мріяв про незалежну Українську Православну Церкву, але для того потрібно було мати свою національну Ієрархію, і уже в часи князя Ярослава Мудрого вдалося було поставити на Митрополичу Катедру в Києві першого українця Владику Іларіона. Минули віки, а ідея своєї Рідної Церкви живе в серцях мільйонів українців. І хоч вона перейшла часи монгольської неволі, лихоліття Берестейської Унії з її наслідками, добу царського деспотизму, одначе ця велика ідея залишилась світлою і невгнутою. Часи лихоліття тільки зміцнили її в серцях мільйонів, зробили її могутньою і невмирущою. Вона вросла в суть української нації. Тому цілком істотно і невипадково, що де б українці не перебували, там жевріла і жевріє животворча ідея Рідної Православної Церкви, Церкви Українського Народу.

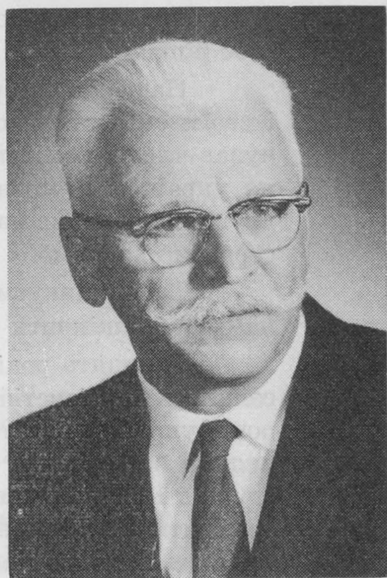
Сорок років тому...! При Божій помочі, маленька групка людей, у серцях яких жевріла іскра прагнення українського народу до самозбереження, заснували в 1927 року, Українську Греко-Православну Церкву, Громаду Св. Юрія в Давфині, Ман. Ті, що творили цю Церковну Громаду мали високу Ідею та прагнення українського Народу. Душа їх прагнула Рідного Слова, Побожної Молитви в своїй рідній мові, Духовної потіхи на місці нового поселення в Канаді. Ті, що творили цю Церковну Громаду дали нам приклад глибокої віри, надмірної великої жертвенности, стійкости та великої відваги.

Мені мило сьогодні — з нагоди видання цієї Пропам'ятної Книжки, яка видається в пам'ять 40-ліття існування Громади Св. Юрія в Давфині — скласти всім основоположникам цієї Громади, — як Високопреподобним Отцям, так і вірним — щиру подяку та признання за положений ними великий труд у попередніх роках. Щира подяка всім тим, що впродовж цих 40 років трудились щиро, бо цей їх труд дав міцну основу для розвитку Громади св. Юрія в Давфині, який вона осягнула сьогодні. Всіх тих, що творили і працювали в цій Громаді, їх труд і жертвенну працю записуємо в цій книзі на те, щоб увіковічнити їх пам'ять, та щоб їхні діти читали та пізнали з діл Батьків, як служити Богові й свойому Народові.

На сучасну пору сердечно вітаю світлий Заряд Громади, Сестрицтво і Братство, Союз Українок Канади, Союз Української Молоді, Молодече Православне Товариство та всіх членів і прихильників Громади, що виявили багато зрозуміння і труду у співпраці для добра Громади.

Нехай цей радісний день буде благословенний зі всіма нами. Подякуймо Богові й Творцеві нашому за цю велику ласку, якому Слава на віки вічні.

Свящ. о. М. С. О л е с ю к,
Парох Громади



В. Т. Склепович

СЛОВО АВТОРА

Відзначення сороклїття Української Православної Церкви св. Юрія в Давфині, припадає в рік відзначення сторіччя конфедерації Канади. Сорок років це великий шмат часу, це майже півстоліття, і за цей час громада розбудувала не лише сильну парафію, але й збудувала церкву, яка пишається своєю красою на головній вулиці цього міста. Своїми власними силами громада збагатила місто Давфин і свій рідний край, Канаду.

Матеріял, яким ми користувались при писанні цього нарису витягнено з 40-літних протоколів, які були записані в книгах різними секретарями. Не всі протоколи були акуратно викінчені і часом треба було догадуватися, який був результат певних засідань, або треба було шукати за ними в пам'яті членів, або й зовсім треба було їх вилишити.

Редакційний комітет складається із таких осіб: Василь Ґродзік, Павло Дроздович, Іван Дух, Володимир Мазур, Василь Підлипний і Лаврентій Соляр. Комітет і автори цього історичного нарису вирішили зайняти позитивне наставлення до подій і буття громади, щоб не ранити душ не все милою минувшиною.

Кожний член комітету працював по своїй силі і здібності, а звичайно молодша людина є більше витривала як біловолоса. Та щоб довести діло до успішного кінця, то треба було кожному посвятити багато часу для праці. Йосиф Ситник, се-

кретар громади, прочитав рукописи, а члени комітету подали своє рішаюче слово.

Наш співавтор, о. Максим Олесюк, невтомно працював, і своїм смирним наставленням давав поради авторові і заохочував членів комітету до активної праці. Маючи потрібне знання української мови, він вигладжував, коректував помилки і друкував рукопис на машинці. За його всебічну працю ми йому сердечно дякуємо.

Також дякуємо всім тим, які в якийбудь спосіб помагали нам, щоб викінчити цю Ювілейну книжку.

Тридцять років після Конфедерації Канади українці поселились на лісистій землі поблизько Давфину. За минулих 70 років українці багато причинилися до розбудови околиць і Канади, а за останніх 40 років православні українці, з маленької групи з 1927 року, виросли на могутню громаду. Тепер є причина вірити, що Українська Православна Церква св. Юрія і її громада зросте у ще могутнішу парафію.

В. Т. Склеповиг — автор

GREETINGS FROM THE MAYOR
TOWN OF DAUPHIN

It is with pleasure that I extend greetings on behalf of all citizens of Dauphin to the congregation of the Ukrainian Greek Orthodox Church of St. George on their 40th anniversary.

Through the years the citizens of Dauphin have received many blessings. One of the most important has been our ability to work together for the betterment of our community. In this respect, members of the Ukrainian Greek Orthodox Church of St. George have played a leading part. For this all citizens are thankful.

In the years ahead may the Ukrainian Greek Orthodox Church of St. George and the Town of Dauphin both increase in stature to the glory of God.

Sincerely,

J. H. Dunlop
Mayor, Town of Dauphin.

GREETINGS FROM THE REEVE OF THE RURAL MUNICIPALITY OF DAUPHIN

The Fortieth anniversary of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of St. George of Dauphin, Manitoba.

It is a great pleasure to have an opportunity to bring greetings from the residents of the Rural Municipality of Dauphin to the minister, committees and the congregation.

We are deeply conscious of the importance the Church plays in the growth of the community, and this event is an important milestone in the great work of Ukrainian Greek-Orthodox Church of St. George of Dauphin, Manitoba.

On our behalf I wish to express the hope that your continued spiritual work in the service of God for the benefit of mankind be rewarded with success.

JOHN POTOSKI, REEVE

Rural Municipality of Dauphin.

ІСТОРИЧНИЙ НАРИС

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, ГРОМАДИ СВ. ЮРІЯ, ДАВФИН, МАН.

„Поправді кажу вам: і що тільки ізв'яжете ви на землі, ізв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете ви на землі, розв'язане буде на небі". *(Матвія 18 : 18).*

„Бо де двоє чи троє в ім'я Моє зібрані там Я серед них". *(Матвія 18 : 20).*

Сорок літ це великий розгін людського життя. В ньому багато різного трапляється: бо життя людини чи громади не було б правильне, якщо б в ньому не було добрих і злих моментів. Поборювання невдач і виправлення помилок в громадському розвою загартовує громаду до здоровішого думання і діяння. Українська Православна Громада св. Юрія в Давфині пережила багато невдач і гаразду.

Життя Давфинської Громади починається з маленького зародка. І чим здоровіший зародок і чим більше родючий ґрунт, тим сильніша громада виростає. Розсадник народної і релігійної праці був вже розвинений в Косові. Звідти сусідні громади брали приклад .Трохи пізніше від Косова праця релігійно-народня поширилась в Ашвіл. Косів як і Ашвіл мали великий вплив на Давфин. Ще від двадцятих років Давфинці приготовляли ниву до посіву релігійного руху. Свідомі одиниці, так поміж звичайними робітниками і фармерами, як і між студентами та вчителями, відмовилися цілувати руку або перстень чужинця. Ступнево вони пізнавали різницю між католицизмом і православієм, між русинами і українцями. Але не всі з тих свідомих українців були настільки відважні, щоб дати початок і зорганізувати православну громаду.

Кілька одиниць, які часом їздили до Косова чи до Ашвіл на українські Богослуження, стали переконані й зрозуміли справу, їм українська Служба Божа була цілком зрозуміла. Вони побачили, що Українська Православна Церква є народня Церква і є близько звязана з духом народу. Вони почали думати, яким способом дістати українського православного священика до себе в Давфин.

Перше Богослуження в Давфині відправив о. Кучер в 1927 році, в хаті Юліяна Любинецького. До цього причинилися пані Любинецька, А. Івачевський і Михайло Трендяк. Цікавість відганяє страх і члени Греко-Католицької Церкви в Давфині, які не боялися викляття і відлучення від католицької Церкви — прийшли до хати прислухатись українській Відправі. Українські Богослуження притягали людей і заставляли їх до думання. Тут розсудливий розум змінив думки багатьох, які пригадавши історію свого народу вийшли з духового ярма, чужої для них і незрозмілої церкви, і стали будівничими і основоположниками Православної Громади в Давфині.

На цілинній ниві о. Кучер посіяв зерно любови до своєї Української Православної Церкви та до всього рідного. То зерно впало на плідну

землю і зародило стократно. Від тоді, де б то була українська Відправа, то один другого тягнув, щоб почути Богослужби в рідній і зрозумілій мові.

Другим священиком в Давфині був о. Іван Майба. Широкоплечий, високий і сильної будови чоловік, що недавно перед цим був приїхав до Канади. Як новоприбулий, знаходився в тяжких матеріяльних обставинах. В хаті, де він замешкав, на другому поверсі, були дві кімнати, які він винаймав студентам. Правдоподібно він заохочував студента Степана Симчича, щоб він пішов на теологічні студії. Отець Іван Майба щиро працював на церковній ниві. Його не зупиняли ні дощі, ані болото, ні страшні морози і хуртовини. Як не автом, то возом, а в зимі саньми він обовязково добивався до церковних громад, щоб сповняти свої духовні обовязки.

Якраз в цей час в Давфині був український студентський Кружок, який льокувався при Народнім Домі на ІІ-ій Авеню. В кружку були студенти, які належали до католицької і православної церков. Також в цей час греко-католики, члени цього Народного Дому рішили віддати свій власний маєток, цебто свій Народній Дім, під католицьку церкву і її зверхника. Студенти спротивилися такому поведенню католиків і перенеслися в порожний дім на розі І-ий Стріт і 6-та Авеню на західний південь, по східньому боці вулиці.

Студенти були дуже активні. Вони брали участь в народній і церковній праці. У вільні хвилини позашкільного часу, вони приготовляли концерти, відігравали представлення та брали участь в церковному хорі. Ось такі студенти учащали до неповносередньої і вищої школи та учительської Колеґії в Давфині: Анастазія Шмильська — Хома, Олена Шуманська — Лещишин, Сецілія Харовська — добродійка Берик, Осипа Клим, Степан Симчич — о. прот. С. Симчич, Степан Склепович — вчитель з Корона, Каліфорнія, В. Т. Склепович — учитель, який вже на емеритурі, Іван Сирник — редактор „Українського Голосу", Михайло Гикавий — колишній редактор „Канадійського Фармера", а тепер вчитель в Вінніпеґу, Михайлина Пресунька, Марія Пресунька — Белза, Іван Соломон — суддя. Ще було більше студентів, яких не можу, на жаль, тепер собі пригадати.

Люди захопились народньо-релігійною працею, і в цей час ще кожний і кожна уміли читати, писати і розмовляти рідною мовою. Вони тоді щиро вірили, що зуміють затримати свою мову і культуру і передадуть ці дорогоцінности майбутньому поколінню. Вони були свідомі, за словами св. ап. Якова, що — „віра без діл є мертва", й тому брались всі до діла і праці, щоб здобути те в що вірили.

У 1927 році ще не було зорганізованої громади — лише зародок її почав рости і то дуже повільно. Всі Богослуження відправлялися по хатах. І так о. Д. Лещишин мав 3 або 4 Богослуження в хаті Дмитра Шмильського. Потім зробили розпорядження, щоб мати українські православні Богослуження в англіканській церкві, але через вибух сварні між царославними і Серафимцями в Сифтоні, заряд англіканської цер-

кви в Давфині не дозволив більше православним священикам відправляти Богослуження в їх церкві. Також була одна відправа в Українськім Народнім Домі на 8-ій Авеню, та кілька членів наробили такої бучі, що і в Народнім Домі вже не було більше Відправ. Отже виходу не було, треба було зорганізуватися в громаду і братися до будови церкви.

Перші загальні збори громади Української Греко-Православної Церкви в Давфині відбулися в хаті пані Любинецької 10-го лютого 1929 року. Парох о. Д. Лещишин говорив про потреби церкви і перечитував статут і пояснював його. Він також піддав думку, щоб присутні вписалися в члени і створили церковну громаду, бо лише в такий спосіб можна буде провадити духову, моральну і національну працю, якої конечно було потрібно в громаді. На цих зборах власноручно наступні особи вписались в члени: Дмитро Сеньчук; Михайло Трендяк; Антін Івачевський; Василь Стойко; Василь Мегера; Николай Урбанович; Марія Гарасимів; Михайло Лозовський; Юстина Стокотельна; Ірина Шемелюк; Михайло Куфлей; Михайло Ґаджоса; Катерина Любинецька; Никола Ґеник; Олекса Козар; Семен Ґура і Василь Рівняк; всіх вписалось сімнадцять членів.



Антін Івачевський,
перший голова У. П. Ц. в Давфин від 1927—1935.

Після впису, голова зборів, Антін Івачевський, відкрив номінацію на вибір членів до тимчасового заряду. Вніс М. Куфлей, піддержав М. Ґаджоса, щоб Антін Івачевський був головою громади. Вибір пройшов одноголосно. М. Трендяк вніс, а М. Куфлей піддержав, щоб Д. Сеньчук був заступником голови; вибір пройшов одноголосно. А. Івачевський і В. Рівняк внесли, щоб М. Трендяк був секретарем; вибір пройшов одноголосно. А. Івачевський і Д. Сеньчук, номінували М. Куфлея на касиєра; вибір пройшов одноголосно. По цім була коротка дискусія про біжучі справи. М. Ґаджоса і М. Куфлей закрили збори.

Антін Івачевський — голова.
Михайло Трендяк — секретар.

Українська Греко-Православна Церква є з народу для народу. Отже священики виконували не лише духовні обовязки, але і заразом працювали на народній ниві.

Послідовно Давфин став осередком, в якому замешкали священики і звідси вони і виїздили до сусідніх громад, щоб служити їм в їхніх духово-національних потребах. Де не було церкви, то Відправи на ділі

відбувались у хатах парафіян. Майже після кожного Богослуження, чи в Давфині чи в окружних парафіях, священик мав промову на церковну чи на народню тему, щоб освідомити людей; їм треба було вияснити різницю між католицькою і православною церквами; лише від тоді, коли людина зрозуміла, що православна церква є дійсно українська церква, одідичена від князя Володимира, від тоді людина відлучувалася від католицької церкви. Щоб здобути нового члена треба було напрацюватися, щоб думаюча людина рішилась на таке діло.

Надзвичайні Збори Громади відбулися 9-го квітня 1929 р. в хаті А. Івачевського. Голова А. Івачевський відкрив збори і представив ціль скликання зборів. Він попросив секретая, М. Трендяка, щоб прочитав звіт з перших зборів. Василь Мегера і Михайло Ґаджоса внесли, щоб звіт прийняти. Отець Д. Лещишин говорив про потреби церкви. Після короткої дискусії тимчасовий заряд, який був вибраний на перших зборах був одобрений. Вніс Петро Ковтун і піддержав Іван Дух, щоб цей заряд остався на далі. Вибір перейшов більшістю голосів. На двох основуючих зборах ще не було можливим вповні зорганізуватися. Треба було ще одні сходини скликати, щоб довершити започатковане діло і доповнити церковний заряд. Було вибрано Старших Братів; увійшли такі особи: М. Куфлей, М. Лозовський, В. Ревняк, М. Ґаджоса і І. Дух, В. Мегера, Д. Сеньчук. Контрольна Комісія: Петро Ковтун, Михайло Лозовський і Юстина Дух. На цих зборах було рішено, щоб мати дванадцять Богослужень в Давфині впродовж року. На цих зборах рішено також започаткувати Недільну Школу, до якої вписалося 40 дітей. Пані Юстина Дух пропонувала, щоб діти приносили маленькі датки. Збори рішили, щоб члени вплачували добровільні вкладки. Наступні збори мали б відбутися 7-го травня 1928 року, у Світлий Вівторок. Збори закінчились відспіванням молитви „Царю Небесний".

Антін Івачевський — голова.
М. Трендяк — секретар.

Впродовж двох років дуже мало що зробилося, бо громада була маленька, бракувало грошей та відваги, щоб братися до будови церкви. Час минав і робив своє. Люди гуртувались при своїй церкві, зміцнялися духом та чекали слушного моменту, щоб засвідчити готовість свого чину. І цей час прийшов в 1931 році, який оживив громаду і дав їй напрям на майбутнє: скорого розвою і зміцнення.

На збори, які відбулися 16-го грудня 1931 року, прибуло поважне число осіб, та не було записано скільки з-поміж них було платних членів на зборах. Виявилось, що прихід за цілий рік був $142.46, розхід $120.93, готівки на руках лишилось $21.53. Отже з цього звіту видно, що діяльність громади була слабенька в цей час. На цих зборах внесла пані Юстина Дух, а її піддержав М. Ґаджоса, щоб учити дітей релігії від 5 до 7 години кожної середи. Пан Маковський і Іван Дух внесли, щоб негайно купити площу на 8-ій Авеню під будову церкви. Іван Дух і М. Куфлей також запропонували, що коли буде куплена площа, щоб заряд

брався до будови церкви. І це так піднесло членів на дусі, що всі зложили $200.00 на нову будову. Цих фінансів ще зовсім не вистарчало, щоб можна було почати будову церкви, а в касі грошей не було та ще і не було відваги до ризика, і тому час минав і будова протягалась на пізніше.

На квартальних зборах, які відбулися 9-го лютого 1932 р. в хаті о. Є. Грицини, А. Івачевський, голова громади, піддав думку, щоб назва церкви і громади в Давфині була відмінна від довколишніх парафій; отже після дискусій, на внесок М. Ґаджоси і Петра Ковтуна схвалено, щоб назва звучала так: — Українська Греко-Православна Церква, громада Св. Юрія в Давфині, Ман. На цих зборах також рішили, щоб придбати церковну печатку. Припоручили П. Ковтунові зайнятися купном площі під будову церкви на розі головної улиці на південь і 8-ій Авеню, південний-схід. В. Гавриш зобовязався придбати дерева-брусів на будову церкви.

На кожних зборах о. парох давав вказівки і духовний напрям громаді. А це завдання не було легке, бо ті самі члени, які бралися до будови церкви, ще двигали тягар Народного Дому.

На зборах, які відбулися 18-го грудня 1932 року, було вже 33 присутніх. В цей час грошей вистарчало лише на біжучі оплати, як священика і для громадських повинностей. Отже, щоб придбати більше грошей, пані Юстина Дух запропонувала на зборах, щоб членкині приготували вечерю, з якої дохід мав би піти на будову церкви. Антін Івачевський піддав думку, щоб зорганізувати гурток і на наступне Різдво піти колядувати.

Оця прикмета, зберігати своє рідне, є одною з багатьох інших прикмет, які ще нам пригадують наші стародавні звичаї, які ми одідичили від наших предків, і які відрізняють нас від інших народів.

Річні Загальні збори Громади Української Православної Церкви відбулися в Народнім Домі в неділю, 12-го лютого 1933 р. Крім членів на збори прийшло ще кілька гостей, щоб приглянутися зборам. Опісля деякі з цих гостей стали постійними членами церковної громади. Парох о. Є. Грицина відкрив збори молитвою „Царю Небесний''. Ці збори перейшли без ніяких особливих заміток.

Роки 1930—1933 це були роками економічної депресії, і помимо цеї депресії, громада існувала і діяла в міру своїх спроможностей. Як видно із звіту за 1933 рік, цілорічний дохід громади доходив до небувалої суми $689.51, а розхід виносив $648.58; отже готівки в банку осталося $40.93. Можна зауважити, що отцеві парохові в цей час платили $10.00 на місяць, цебто за одне Богослуження, яке він відправляв в Давфині, а в інші неділі він відвідував і інші парафії, до яких він доїздив з Давфину. Цей час був тяжкий, але він позначився доброю волею всіх членів, які вірили в краще майбутнє, і в своїй вірі вони не завелися, бо цей час скоро прийшов.

2. БУДУЄМО ЦЕРКВУ

Рік 1933-тий — був роком, в якому громада Св. Юрія в Давфині приступила до будови церкви. Склад заряду на 1933 рік був такий: Антін Івачевський — голова, Й. Гаврачинський — секретар, Михайло Ґаджоса — касиєр, Іван Дух — господар, Петро Ковтун, М. Лозовський, С. Ґура — Контрольна Комісія. Пресунька, П. Ковтун і Шемелюк — старші брати. Д. Сеньчук — дяк. Ірина Шемелюк і Параска Лозовська — сестриці. Анна Неґрич — господиня. Члени, котрі були забезпечені фінансово, жертвували на будову по $25.00, інші зобовязалися помагати працею. В склад Будівельного Комітету увійшли: Петро Ковтун, М. Трендяк, В. Рівняк. Пан Петро Ковтун дуже багато причинився до будови церкви. Рішення громади про будову церкви скріпило її духові сили, піднесло мораль громадського думання. Після цього рішення відбулося цілий ряд зборів, на яких рішили найняти будівельного майстра, яким був П. Кошовський, якому платили 35 центів на годину. Так громада приступила до будови.

Шутер на підвал привіз контрактор Мк-Ґі. На викінчення стін знадвору пісок доставив В. Гавриш по 75 центів за кубічний ярд. Ті члени, які не мали змоги платити своїх вкладок на будову, то вони відробляли по 25 центів на годину. Праця при будові постійно йшла вперед. Будівля церкви Св. Юрія в Давфині почалася 1-го травня 1933 року. Будова Української Греко-Православної Церкви зростала. Люди, які стояли думками на роздоріжжі, приглядалися будові церкви. Опісля, раз і назавжди глибоко переконавшись, рішили вписуватись в члени православної громади. Липня 9-го 1933 року, вже церква знадвору була викінчена і о. Є. Грицина, парох громади в сослуженні піонера о. С. В. Савчука — адміністратора Церкви — мали перше Богослуження, хоч церква в середині була це невикінчена. На першому Богослуженні в новій церкві було багато гостей, які прийшли більше з цікавости, чим з релігійного переконання, та щоб почути Службу Божу в рідній українській мові. В громаді найбільше було розмов про те, що бракує грошей. Членкині приготували обід і сподівалися, що зберуть поважну суму грошей, але як обчислили приходи і розходи, то їм лишилося всього $25.00. Одначе вони, незважаючи на невдачу першої спроби здобути грошей, взялися приготовлятися до базару, щоб здобути грошей на розмальовання церкви в середині.

Тут кінчиться перший період заснования, життя і розвитку Української Православної Церкви, громади св. Юрія в Давфині, Ман. Початки, як всюди, де лише є боротьба за існування і самовизнання, були тяжкі й прикрі не лише з фінансової сторони, але і також і духової. Багато людей вагалося відступити на початках від католицизму, аж поки не зрозуміли, що він є їм чужий, як і чужий є для цілого українського народу. Цю велику освідомлюючу роботу провели наші православні священики-піонери, як о. Іван Майба, о. Д. Лещишин і о. Є. Грицина та о. Кучер. Вони працювали весь час, скріплюючи духово членів, підтримуючи в них бадьорий настрій та ведучи їх до остаточного завершення наміченої цілі.



СТАРА ЦЕРКВА В ДАВФИНІ

У ВЛАСНОМУ ХРАМІ ТА ДОМІ

Містечко Давфин стало тепер культурно-освітним осередком. Починаючи ще від світанку Давфинської Громади її провід завсіди шукав за визначними одиницями, просив їх до себе, щоб вони промовляли до народу на теми актуальні, і тим освідомлювали його. Не можемо призабути, що розбудова Православної Громади в Давфині почалась під час фінансової кризи, але свідомий загал зрозумів що „доляр" не заступить всього, що потрібно для життя людини — „бо не лише хлібом чоловік живе", тому, що крім тілесної поживи — треба ще дати корм розумові й душі.

В Давфині була першорядна вища школа „Гай Скул", також через кілька років існувала учительська Колеґія „Нормал Скул". Отже в Давфині було багато студентів, які в цей час разом з українськими учителями брали активну участь так в народній, як і в церковній роботі.

Члени Народного Дому, окрім кількох, що не були „ні тут, ні там", також належали і були членами православної громади. Хоч були окремі два заряди ,але заряди і члени кооперували між собою і творили одну цілість. В Народнім Домі мали приміщення складові організації такі як: Союз Української Молоді Канади, Союз Українських Самостійників, Взаїмна Поміч, які виключно були православними. Їх активність була найвищої якости, хоч часто і бракувало гроша, то все таки був поступ вперед. Концерти відбувалися часто. Просвітньо громада користала з різних виступів вишколених промовців, і це притягало ще більше людей, які ставали членами громади, бо як вони казали „тут робота йде".

В 1934 році започатковано святкувати Храм-Празник церковної громади св. Юрія в Давфині, і збори рішили, щоб на перший парафіяльний Храм запросити о. С. В. Савчука, а на обід запросити посадника міста Давфину п. Дж. Л. Бовмана К. С., широко-знаного місцевого адвоката і посла до Домініяльного Парляменту; він же і був „спікером" в палаті послів. Рішили мати і пообідню програму — концерт, на який запросили СУМКівців з Ашвіл і з Пайн Ривер.

На зборах виникла дискусія, що вже є випадки, що родичі занедбують виховання своїх дітей в такому дусі, щоб вони знали своє походження, мову, культуру та, щоб свідомо могли затримати свою ідентичність. На це о. П. Запаринюк звернув всім увагу і сказав, що замало дітей учащає до Недільної Школи на навчання релігії і мало вчащає дітей до Рідної Школи, де є можливість дитині навчитися читати й писати. І ці, які пішли за тим кличем самозбереження мови, української культури дали великий вклад у всеканадійську культуру і виробили чесне імя для українського народу в загальному, а в Канаді стали рівні з рівними. Хто не пішов за тим кличем самозбереження став безбатченком з тавром зрадника свого народу.

Прийшло літо й до Давфину приїхала виставка „Фир". Громада, щоб роздобути грошей рішила мати на виставовій площі буфет, і для реалізації того покликала діловий Комітет, до якого увійшли такі особи: Петро Ковтун, Юстина Дух, Марія Білоус і ряд жінок зголосилося до помочі. Щоб приманити якнайбільше покупців, жінки напекли багато голубців і наварили багато вареників. Українські страви споживали не лише українці, але і англійці ласували досхочу. Дохід з концертів, обідів, вечірок, базарів та буфетів сплачував довг, який тяжів на Народному Домі й на Православній Церкві. Цей спосіб здобуття фінансових засобів потрібний конечно для втримання грошевих громадських повинностей, залишився і по сьогодні.

В 1934 році о. П. Запаринюк придбав дзвін і громаді було тяжко рішитися, де б його краще примістити: чи на дасі церкви, а чи збудувати окрему дзвіницю. Рік 1934 закінчився з'їздом і вечерою.

Загальні Збори, які відбулися 25-го грудня 1934 року, вшанували голову А. Івачевського почесним членом за його головування в громаді св. Юрія в Давфині від 1927 до 1935 року та за його чесну і солідну працю для громади. На цих загальних зборах вибрано Заряд на 1935 рік в складі: А. Івачевський — почесний голова, Василь Ґродзік — голова, П. Ковтун — заступник голови, М. Ґаджоса — секретар, М. Трендяк — рекордовий секретар, М. Лозовський — скарбник, Ю. Білоус, С. Ґура і І. Головик — контрольна комісія.

В місяці липні 1935 року, в Саскатуні відбувся Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і громада рішила, щоб п. П. Ковтун був їх делеґатом на Собор. Пан П. Ковтун, повернувшися з Собору, склав свій звіт, в якому заявив, що Собор пройшов добре, незважаючи на те, що деякі одиниці хотіли внести заколот. Громада Св. Юрія в Давфині схвалила на зборах резолюцію, в якій висловила своє довіря до



РІДНА І НЕДІЛЬНА ШКОЛА В ЦЕНТРІ — о. СТРАТІЙЧУК.

Собору і до Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Щирість людини завжди відчувається в організації. Одним із щирих працівників був Іван Паламарчук, який працюючи в молочарні поза своєю денною працею також провадив церковний хор, який сходився вечорами на проби. Щоб пошанувати його за його працю, яка в цей час була неоцінима — то збори рішили все ж нагородити його в сумі $5.00, які він, одержавши повернув назад до церковної каси. На цих зборах громада рішила, щоб запросити на Празник громади до помочі місцевому пароховi о. прот. В. Кудрика, одного з найбільших знавців історії Української Православної Церкви та багатогранного письменника. Його приїзд до Давфину мав на цілі притягнути більше людей на Празник з-поза Давфину. Членкині громади зайнялися обідом на Празник і постановили, щоб самі членкині принесли всю поживу.

Перша Архиєрейська візитація Преосвященного Єпископа Івана Теодоровича, який перебував в Америці, відбулася в Давфині 9-го серпня 1936 року. З цеї нагоди були вироблені стяжки, які чіпляли вірним при вході до храму і з цього громада скористала фінансово. Важливість візитації Преосвященного Єпископа Івана Теодоровича, на жаль, призабулася в громаді.

В місяці серпні 1936 року, професор Бочковський мав доповідь на тему: „Невідрадне життя людей на західній Україні", як також похвально висловився про галицьку Армію. Церковна громада не лише інтересувалася релігійними справами, але і народніми.

До цеї пори ще не було лавок в церкві, отже почали про це умовлятись, щоб хоч старшим віком піонерам було де сісти і відпочити, хоч на хвилину, під час Богослуження.

Наступного року, 1937, започаткувала громада „Спільне Свячене", звичай який ще і дотепер затримався. І це є одне, що пригадує нам нашу давнину, як також свідчить молодій ґенерації про нашу успадковану культуру.

Студентка Ганка Романчич, яка родилася в шкільному окрузі Косів, покінчила студії вищої школи в Давфині, і була дуже активна в громаді, а пізніше зі своєї активности стала відомою по всій Канаді й заслуговувала на велику пошану в громаді, а коли вона захворіла 18-го липня 1937 року, жіноцтво православної громади з пошани вручило її букет живих квітів в шпиталі в Йорктоні, в якому вона перебувала.

На річних зборах, які відбулися 1937 року, 19-го грудня, о. Запаринюк повідомив, що громада вже може спалити сплачений морґедж. По сплаченні морґеджу церковна громада легше відітхнула, але не на довго, бо на Народнім Домі ще тяжів довг, і треба було і цей довг сплачувати, який припадав на одних і тих же самих людей. Жінки взялися щиро і радо до праці, щоб ще сплатити і цей довг. Цього року було чистого доходу в громаді з одного буфету $77.93, а в різдвяні свята заколядували $24.20 на Рідну Школу в старому краю. Як видно, то активність поступала в громаді.

Дня 13-го лютого 1938 року, Українська Православна Громада Св. Юрія в Давфині прийняла чартер і стала членом Консисторії, та залишається в складі У. Г. П. Церкви в Канаді.

Цього самого року, 1938, громада протестує проти знущання Польщі над українцями, над українськими студентами і над православними церквами.

На Зборах 4-го вересня 1938 року, було рішено, щоб громада постаралась про другу Архиєрейську Візитацію Преосвященного Архиєпископа Івана Теодоровича. Програма візитації була ось така: І. Молебень в 950-річчя Хрещення України; 2. Посвячення церкви. До помочі о. парохові громада вирішила запросити о. С. Савчука, який мав би сослужити з о. Запаринюком. Котрого дня Візитація відбулася, на жаль, нема зарекордовано.

На Зборах 20-го листопада рішили запросити генерала Сікевича з доповіддю. Доповідь відбулася, але на яку тему то немає зарекордовано. На цих зборах була порушена справа винагороди священика, яка на той час була незадовільна, і постановили поліпшити тим способом, що зробили розмет на інші громади. Пан П. Ковтун здав звіт зі своєї поїздки до Саскатуну на Собор.

В той час ще було мало громад, щоб могли співпрацювати для спільної дії і в окрузі, яку обслуговував о. Д. Стратійчк, відвідуючи громади діставав по $18.00 за Богослуження, і в додатку того в Давфині ще не було своєї парафіяльної резиденції. Громада постановила побудувати парафіяльну резиденцію і позичила в пані Мафет $1,500.00 за 5-тий процент. Цих позичених грошей було замало, тому деякі члени складали жертви, інші позичили без процентів; громада відбула базар, з якого прихід був $500.00 і такими силами збудували парафіяльну резиденцію. Питання оплати за вживання парафіяльної резиденції священиком довший час було невирішене, тому що священик обслуговував не лише Давфин, але і довколишні громади як: Косів, Ашвіл, Ґилберт Плейнс, Венло, Сифтон, Рорктон. Щоб довести це питання до щасливого вирішення, скликали окружні збори, на які кожна громада мала вислати свого делеґата.

Кожна громада має активних й слабших, або і цілком неактивних членів, тому праця кожної громади спирається на плечах активних членів, які своїм хистом і завзяттям ідуть вперед. Такі члени не лише думають про стан церкви, бо це є лише одна сторінка повного життя, але і думають про ширші умовини всенаціонального зросту.

На зборах рішили, щоб на Празник запросити о. Є. Грицину і Антона Глинку з Алберти, який був послом до Федерального Парляменту. На яку тему доповідь відбулася, не є зарекордовано.

На річних зборах, які відбулися 5-го листопада 1944 року, члени заряду зробили заувагу, що мало людей вчащає на місячні, квартальні і річні збори. Членська вкладка і дальше була $5.00 річно, священикова платня була $18.00 за Богослуження. Народному Домові заплачено $20.00 за вживання залі. На цих зборах було зібрано на Колеґію Св. Андрея в Вінніпеґу. Зложили такі особи: П. Натарас — $100.00; Василь

Ґродзік — $25.00; І. Юрків — $25.00; С. Самець — $10.00; Ф. Чайковський — $5.00.

На ту пору в церкві ще не було іконостасу. В. Ґродзік зобовязався збудувати іконостас за суму $150.00, а Царські Двері безплатно. На цих зборах було зібрано $10.00 на Червоний Хрест.

Никола Ґеник був настарший віком член громади, і громада постановила на зборах вшанувати його досмертним безплатним членством. В той час в громаді не було постійного дяка, щоб услугував під час похоронів і шлюбів. Це довело до дискусії, Також виникла дискусія відносно платні за вживання церкви під час требів. Пан В. Ґродзік сказав, що в цих справах треба мати якісь границі до тих, що мешкають в Давфині, і до тих, що мешкають поза Давфином і належать до інших громад. Отець С. Гребенюк порадив, що за похорон то можна мати встановлену ціну, але за хрещення і шлюби треба вимагати по змозі даної особи. І ця справа була передана до Окружної Ради.

Петро Ковтун і його дружина Анастазія з роду Слижук, були одними з основоположників Української Греко-Православної Церкви, громади св. Юрія в Давфині. Їх довголітня праця в громаді була не вичерпна від 1929 до 1947 року. Вони продали крамницю і рішили переїхати до Сен Джеймс у західне передмістя Вінніпеґу. За їх активність в громаді, громада наділила їх — Почесними членами.

Отець С. Гребенюк був добрим душпастирем, був добрим дириґентом і провадив церковний хор, поза духовними обовязками доглядав церковну площу, за що громада платила йому $40.00.

Цим разом Іван Дух був делеґатом на Собор в Саскатуні, з якого дав звіт громаді, як також порадив дати оголошення за учителем Рідної Школи. За деякий час на це оголошення відізвався пан Кочут, який заявив, що він є католиком, але він є свідомий, що коли приїде до Давфину, то він іде на працю до православної громади. Він заявив, що є згідний учити церковний православний хор після годин навчання в Рідній Школі.

Отець С. Гребенюк взяв обовязок запросити ще одного священика на Празник, на який мав приїхати з Архиєрейською Візитацією Високопреосвященний Владика Мстислав. Архиєрейська Візитація і Празник відбувся 16-го травня 1948 року. На цей празник громада вибрала Антона Івачевського господаром празника. В цей час громада одержала повідомлення, що буде переміщення священика, і громада попрощала о. С. Гребенюка гарною вечіркою.

На місце вибувшого о. С. Гребенюка до Давфину вдруге прибув на парафію отець Є. Грицина, який мав обслуговувати Давфин і околиці. Як попередньо так і тепер священик і громада відчували брак дяка.

Збори на 3-го квітня відкрив голова Іван Дух і покликав о. Є. Грицину, щоб провів молитву. По молитві відспівали „Вічная Память" за упокій довголітнього працівника на церковній ниві Антона Івачевського, який упокоївся. На цих зборах рішили відбути Полеве Богослужен-ня, як також була дискусія, щоб більший був нагляд над молоддю, яка чим раз більше віддалялася від церкви і від Народного Дому і його

праці. Ця проблема виховання молоді й зближення її до церкви і до народної праці залишилась актуальною і по сьогодні. На першому місці догляд і виховання дітей і молоді є найбільшим обовязком родичів, а виховні організації лише допомагають.

При помочі студентів і старших учителів, які довкола Давфину вчили в школах, з посвятою і піонерським завзяттям затримували дорогоцінности української культури, Давфин став побуджуючим осередком релігійної і національної активности.. Повоєнний пульс життя почав битися прискореним темпом. Почав зростати добробут, люди стали більш снувати надійні пляни та стали більш піклуватися добром своєї церкви, мови і традиції, а ще з більшим запалом працювати в громаді, щоб

ЗАРЯД ГРОМАДИ 1967 р.



Сидять зправа наліво: **Г. Клапоущак, Р. Царук, о. М. Олесюк, Й. Ситник, Д. Кирилюк.** Стоять: **В.. Т. Склепович, П. Чайковський, В. Слижук, Г. Ковальчук, І. Буртняк, С. Андрейчук, В. Ґродзік.**

розбудувати її ще більшою і сильнішою. Тим способом громада росла, більше членів прибувало, так що під час урочистих Служб Божих та храмів церква стала замала. На Храм, який відбувся 14-го травня 1949 року, громада запросила о. С. В. Савчука, а чоловічий хор, який провадив дириґент В. Богонос з Вінніпеґу привіз П. Ковтун. Дуже врочисто відбувся Храм, з якого і Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу скористала, бо Давфинська Громада передала на руки о. С. В. Савчука на Катедру $100.00. Під час празникового обіду були привіти від льокальних організацій, але в рекордах не є зарекордовано хто ці привіти складав та від яких організацій.

Тому, що волею Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді тодішний парох в Давфині о. Є. Грицина був покликаний на голову Президії Консисторії, громада попрощала свого о. пароха і добродійку Грицину прощальною вечіркою з перекускою.

На домагання Давфинської Громади Консисторія Української Греко-Православної Церкви призначила отця Новицького на парафію в Давфин і довколишні громади. Громада прийняла отця і добродійку окремою вечіркою.

В цей час в Давфині замешкав суддя Я. В. Арсенич, для якого Давфин був його першим домом. Він учителював на Косові перед 40-ка роками. Для громади він був дуже помічний, бо майже на всіх парафіяльних Зборах він був і служив громаді своєю щирою порадою.

Другою замітною особою в громаді був учитель В. Лазарук, який учителював в Косові впродовж 15 років. Він, переїхавши до Давфину, мав своє власне підприємство — кафетерію. Він як і на початках свого поселення в Давфині, а тим більше в біжучих роках відіграв велику ролю в громаді в її розвитку. Василь Лазарук, як колишній учитель знав, як заохотити молодь до праці. Він вивчав представлення, провадив церковний хор перед добродійкою Новицькою.

Добродійка Новицька була фаховою дириґенткою, як також учителькою Рідної Школи. За навчання церковного хору громада платила її $250.00, а за навчання в Рідній Школі $80.00 на місяць.

В Давфині в цей час засновано радіостанцію С.К.Д.М. Голова громади В. Т. Склепович повідомив, що управа радіостанції позволяє громаді мати Службу Божу по радіо одну годину, а 15 хвилин на коляди. Цю вістку громада радо прийняла і почали приготовлятися до виступу по радіо.

Дотепер громада в Давфині розвивалась скорим темпом. Можемо зробити підсумок за тих останніх 20 років, як наприклад: в 1931 року річний дохід громади становив $142.40; розхід $120.93, так що в касі залишилось $21.53. Дохід в 1951 році $2,872.04, а розхід виносив $1,575.04, так що в банку лишилось $1,297.00, а сестриці мали на своїм рахунку в банку $718.17. До Св. Сповіді і Причастя приступило понад 200 осіб. Та не все так рожево виглядало, бо молоді багато зменшилось в організації. Колись до СУМК належало около 70 СУМК-івців, тепер було лише 17. Але зате церковний хор, який вчила добр. Новицька збільшився, і до певної міри зросла громада. Конечно треба було братися до будови нової церкви. Громада вибрала Комітет і на будову зложили жертви такі особи: Д. Гриньків — $100.00, М. Демчук — $100.00, о. О. Новицький — $50.00, В. Ґродзік $25.00. Щоб дотриматись фінансового порядку, то склали б'юджет на біжучий рік. З цього б'юджету вділили $50.00 для Консисторії. Як також відложили суму грошей на поправу парафіяльної резиденції. Ще лишилось сплатити до Консисторії $250.00. Громада пішла з колядою і з коляди поважну суму грошей передали до Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу. Рішено купити для дітей Недільної і Рідної Школи молитовники і образки для тих дітей, що вчащали.

На зборах, які відбулися 20-го грудня 1953 року, ось такі особи були вибрані до заряду: В. Т. Склепович — голова, В. Ґродзік — заступник голови ,П. Мимко — секретар, К. Ґорчинський — скарбник. Д. Гриньків, Й. Ситник і Д. Павлюк — увійшли до Контрольної Комісії.

Михайло Ситник, піонер-учитель, був секретарем зборів. Але на цей час нововибраний заряд не тішився своїм вибором.

Нема громади, яка б не переживала критичних моментів в свойому існуванні. Однак кожне скрутне положення в громаді додає членам досвіду, як вийти з положення і оминути некорисні явища в громаді.

Від 1954 до 1956 року Православна Громада св. Юрія в Давфині пережила громадську кризу; ці тяжкі часи, які не були сприятливі для спільної дії і позначилися деструктивністю та душевним неспокоєм. Але при помочі мудрого проводу тертя в громаді було вигладжене і члени спільно взялися до активної праці.

ПО РОКАХ НЕПОРОЗУМІНЬ — ЗНОВУ ПРАЦЯ

Давфинська Православна Громада мала щастя, що в цей критичний час в громаді обрала на голову Василя Лазарука. Він був людиною сильною не лише фізично, але і умово. Він був розважний, холоднокровний, терпеливий і твердого характеру. І в громаді в цей критичний час було треба такого чоловіка, щоб правильною дорогою повести громаду.

Річні збори 13-го грудня 1956 року, пройшли в якнайкращім порядку. Голова В. Лазарук відкрив збори і попросив о. Т. Славченка, щоб провів молитву. Збори відбулись без жодних перешкод. Члени з заряду перечитали свої звіти. Коли приступили до вибору заряду на наступний рік, то пані Базай внесла, а П. Чайковський піддержав, щоб той самий заряд остався на далі. Вотум довіря був принятий і заряд залишився той самий. До помочі Б. Савіцькому номінували заступницю — пані А. Мазур і П. Чайковського.

Дня 30-го червня 1957 року, відбулася Архиєрейська візитація Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона. Дмитро Романчич вітав Владику. Пані Анна Ситник приготовила малих дітей, щоб при вході до храму Владики вcтеляли квіти на хіднику. Членки Жіночого Товариства і церкви зайнялися обідом, після якого слідували промови. Громада відітхнула в спокою. Побажана єдність наступила. Голова, В. Лазарук, піддав гадку, щоб члени подумали, в який спосіб можливо почати будову нового храму. Церква, в якій відбувались відправи була таки замала. Отець Т. Славченко настирливо піддержував думку будови нового храму. Громада рішила написати листа до всіх теперішних і відсталих членів, та до всіх прихильників православної церкви в Давфині про намір будови. З 51 членів громада зросла до 85 членів. А це завдяки о. Т. Славченкові.

На наступні збори прийшло 77 членів. Настрій був приємний і всі домагалися будови нової церкви. Пан Д. Гриньків сказав, що нова церква буде коштувати між $17,000.00 до $20,000.00, а це настроїло громаду, що хто яким способом заробляв на прожиття, чи працею рук, чи ті, що малу свої власні підприємства, були готові доложити всіх своїх сил, щоб якимсь способом придбати грошей на нову будову. Будівельний Комімет, Заряд і всі члени взялися щиро до діла. У протоколах

нема зазначено хто піддав думку, щоби кожної середи церковна громада мала „Бінґо". І в практиці це показалось, що бінґо було, є і буде одним з найцінніших джерел фінансової підтримки громади.

Не всі люди, хоч би й мали високе образовання, надаються до провідництва, але майже всі підуть в даній організації за добрим проводом і будуть працювати після своїх здібностей і завдань. Для більшого скріплення організаційного життя громади відбувалися часті засідання заряду і будівельного комітету, до якого входили такі особи: отець Т. Славченко, В. Лазарук, П. Дроздович, Ю. Білоус, Д. Гриньків, Й. Ситник, П. Кравчук, В. Мазур, П. Мимко, І. Дух, М. Бабій і Д. Романчич, піонер з Косова.

Річні Збори громади Української Греко-Православної Церкви св. Юрія в Давфині відбулися 29-го грудня 1957 року. Збори відкрив голова В. Лазарук і попросив о. Т. Славченка провести молитву. На голову зборів обрано В. Лазарука, а секретарем М. Ситника. На зборах були такі точки: 1. секретарка А. Мазур прочитала протокол і склала звіт. 2. Д. Гриньків склав касовий звіт й сказав: „маємо добрий провід громада зробила поступ і є добрі вигляди на будуче". 3. П. Дроздович склав звіт контрольної Комісії. 4. Ф. Чайковський звітував, що бінґо за короткий час принесло церкві $360.00. 5. Дальші звіти: Ю. Фіцич — господар, А. Фик — старший брат, і пані Бабій звітувала від Старших Сестриць. 6. Пані Мазур — заступниця голови жіночого Товариства склала звіт їх діяльности і передала громаді чек в сумі $300.00 від С.У.К. ім. Лесі Українки на фонд будови нової церкви. В своєму звіті голова В. Лазарук сказав: „Коли в людей є добра воля, коли ми зрозуміємо, як жити по приятельськи одні з одними, то за гроші нема чого журитися. Як громада буде сильна духово, то гроші будуть". За його щирі слова в звіті громада нагородила його грімкими оплесками. Отець парох Т. Славченко подякував за співпрацю членам заряду, учителям Рідної Школи, які працювали безплатно, всім комітетам і жіночому товариству. Громада приступила до вибору заряду на 1958 рік. (Дивись на кінці книжки — Заряди Громади). На цих зборах розподілили місто на чотири групи і пішли з колядою. Збори з 11-го січня 1958 року рішили, щоб громада дальше платила священикові по $35.00 за Богослуження, і також дали нагороду о. Т. Славченкові в сумі $100.00 за його невтомну працю так на церковному, як і на народному полі діяльности. Отець Т. Славченко ці гроші передав на будову нового храму як жертву. В додатку до цього ще винагородили диригентку хору Галину Гендерсон за її працю в сумі $50.00.

Пані Галина Лазарук-Гендерсон є найстаршою дочкою Василя і Осипи Лазарук. Батько її вже покійний. Покінчивши школу, вона вчила перше початкову, а пізніше вищу школу. Обдарована гарним голосом і талантом до музики, при помочі свойого батька, якого вона йде слідами, який диригував хором, вивчала музику, щоб зайняти батькове місце в церковній роботі хорового співу. Її не треба було багато часу засвоїти собі принципи церковного співу, і вона, ще від 1954 року провадить не лише церковний, але також і світський хори. Її хор виїз-

див на околиці з концертами і Давфинський хор від 1958 року і дотепер співає Служби Божі й коляди в радіо СКДМ в телевізії в Йорктоні.

Одинокий вчитель початкової школи Іван Савчук вчить рідну українську мову в православній громаді. Рідна Школа провадиться в суботу кожного тижня.

СТАРШІ СЕСТРИЦІ — 1967 р.



Сидять зліва направо: **пані: А. Клапоущак, Ю. Дух, о. М. Олесюк, А. Фіцич, П. Фик,**
Стоять: **А. Мазур, М. Клок, Т. Шовдра, М. Годована.**

БУДУЄМО НОВУ, БІЛЬШУ ЦЕРКВУ

Бо ми співробітники Божі, а ви — Боже поле, Божа будівля. *(1 Кор. 3, 9).*

На зборах, які відбулися 14-го вересня 1958 року, рішили продати стару церкву за найліпшу ціну, взяли $2,500.00, і негайно братися до будови нової церкви. Нарис пляну будови нової церкви зробив пан Василь Ґродзік і передав громаді одобрити або поправити, де буде треба. Контрактор „Фрайгайт Констракшен" взяв контракт збудувати пивницю, стіни й дах. І хоч не було все докладно скінчене, громада йому заплатила $10,000.00, а довгу ще було лишилось $8,648.65.

Річні збори громади Української Греко-Православної Церкви св. Юрія в Давфині відбулися 28-го грудня 1958 року, звичайним порядком. Д. Гриньків — скарбник, в свойому звіті сказав, що в цей час вже було 105 заплачених членів, а в банку було готівки $5,353.68. Після цьо-

го різні члени заряду і комітетів давали свої звіти зі своєї діяльности. Голова цих зборів Ю. Білоус прочитав листа від голови громади В. Лазарука, який в цей час був хворий і лежав в лікарні у Вінніпеґу. В листі було сказано, що як громада бажає, то він, В. Лазарук, останеться головою громади на наступний рік. Вніс В. Мазур, піддержав П. Дроздович, щоб той самий заряд остався на наступний 1959 рік. Перейшло одноголосно.

Коляда з 1959 року принесла $679.50. Галина Гендерсон, дириґентка хору, відмовилася взяти заплату за свою працю. Вона сказала, що ще є довг і вона працюватиме по своїй змозі для громади і церкви.

Фінансовий звіт за 1959 рік:

Прихід	$18,585.37
Розхід	$16,008.54
Кошт будови	$39,113.27
Довгу ще є	$ 7,353.13
Готівки в касі	$ 2,576.83

Голова В. Лазарук склав звіт з громадської діяльности і сказав, що цей довг не є страшний для громади, яка вже начислює 125 членів. Отець-парох Т. Славченко у своїх заввагах сказав, що лише член, який виконує духовні обовязки православної церкви може бути дійсним членом громади.

Вніс Н. Швець, піддержав Ґ. Ковальчук, щоб той самий заряд вповні остався на наступний рік.

Ю. Білоус подав внесок, щоб зібрати грошей на памятник поетові Тарасові Шевченкові у Вінніпеґу, і було зібрано поважну суму грошей.

Щоб заощадити грошей, то було рішено, щоб члени самі докінчували будову церкви в середині. І справді, показалось, що домашні майстри зробили дуже добру роботу. Тут треба вирізнити пана Володимира Мазура, який вміло виробляв пляни і очолював роботу.

Довг тяжів на громаді і члени відізвалися своїми пожертвами: 57 членів зложили $2,150.00. На цих зборах громада вибрала чотирьох делеґатів на Собор: Марію Білоус, Й. Ситника, І. Духа і В. Ґродзіка.

Ф. Чайковський піддав пропозицію, щоб в церковній пивниці влаштувати кімнату, щоб діти мали де навчатися рідної мови і релігії.

До цього часу кошт будови нової церкви виносив всього $43,547.11, а в касі готівкою осталось $2,000.00.

Отець Т. Славченко радить, що коли вписується новий член, аби взяти докладно звіт родини і їх адреси. Як рівнож о. парох запрошує членів, щоб поїхали, кому можливо, до Вінніпеґосіс на перше Богослуження.

Програма активности на біжучий рік: Празник, кошиковий баль, осіння вечеря, продаж печива, Різдвяний базар та бінґо, яким орудує Молодеча Організація.

Парох о. Т. Славченко приїхав до Канади світською особою з табору скитальців, і зараз взявся до роботи в одній фабриці в Торонті, Онт. Коли став священиком, він показав не абияку здібність до вибраної професії. Використовуючи його здібності, Консисторія призначила його

на Давфин і околиці для священичої праці. З глибокою вірою в своє призначення і з ніжною, але заразом незламною рішучістю о.Т. Славченко посвятив себе повністю для церкви і громади в Давфині. Його оптимізм в щасливе майбутнє, його дипломатичний хист, симпатичне і широко вирозуміле наставлення до людей поборювало найзавзятішу впертість одиниць. Разом з зарядом о. Т. Славченко зуміли об'єднати громаду в одне могутнє тіло. Незаперечна опінія громади є, якщо б не голова В. Лазарук і не о. Т. Славченко, то хто знає коли б громада була прийшла до згоди, і як би на сьогодні церковне життя виглядало у Давфині. За його невсипущу працю при його відході з парафії 1960 р. громада вшанувала отця-пароха Т. Славченка прощальною вечіркою, на якій винагородила його подарунком.

На місце о. Т. Славченка прибув на церковну обслугу Давфину і околиці 31 серпня 1960 року о. Максим Олесюк. Громада св. Юрія в Давфині привітала нового пароха гарною вечіркою, на якій знайомились всі вірні з ним, а він з вірними.

Річні збори Давфинської Громади Св. Юрія відбулися 18-го грудня 1960 року. Голова В. Лазарук відкрив збори і попросив, щоб вибрали голову зборів. Вибрано Ф. Чайковського, а секретарем І. Савчука. На цих зборах вписалося 10-ть нових членів. Також вирішили, щоб жінки приготовили Йорданську вечерю. Ці збори дали повне вотум довіря зарядові й внесли, щоб цей самий заряд залишився на наступний рік. Ще було добрано дві старші сестриці: пані Бабій і пані Андрейчук. До будівельного комітету, на місце П. Мимки, вибрали Р. Царука. Платню священикові підвищено до $100.00 на місяць. Коли о. М. Олесюк увійшов на збори, то голова покликав його до слова. Він подякував зарядові та громаді за християнську працю, і також щиро подякував учителеві Рідної Школи та учителькам Недільної Школи за їхню працю з діточками.

Іван Дух сказав, що пані Галина Гендерсон все відмовлялася платні за вивчення світського і церковного хорів, тож за її працьовитість громада дала дарунок $200.00. На цих зборах ввели в систему активности громади, що вибрали Програмовий Комітет, який має скласти програму громадської роботи на біжучий рік, так щоб наперед знали, яке підприємство коли має відбутися. До Комітету увійшли: пані — Дроздович, Олійник, Гриньків, Стокотельна і Андрейчук; панове — Ґродзік, Царук, Костишин, П. Чайковський і Котик. Від Народного Дому: С. Андрейчук, Й. Ситник. Від Союзу Українок — пані Мазур і М. Андрейчук. Від Молодечого Клюбу: Ґ. Ковальчук, Ф. Чайковський.

Програма:
Березень: продаж печива, представлення.
Квітень: Спільне Свячене, чай кожної неділі по вечірній відправі. Продаж уживаних речей.
Травень: Празник, продаж печива.
Червень: Чай в Народнім Домі, печиво, Полеве Богослуження.

Дотримуючись порядку програми праця поступала вперед. Співпраця всіх організацій була дуже успішна.

На зборах, які відбулись 18-го травня 1960 року, у звітах записано:

Грошей у касі	$2,312.54
З каси сестрицтва	$ 434.98
В касі Жіночого Товариства	$ 921.75

Церква в середині, бані і сходи з фронту ще не були викінчені остаточно, отже члени, які мали здібність до такої роботи, помагали її викінчувати.

Як вже було наведено, різні комітети мали загальний плян і з своїх підприємств долучували все більше грошей до загальної каси і таким способом не тільки сплачували довг церкви, але й заразом виплачували біжучі потреби та кошт викінчення церкви.

У громаді існує гарний кружок молоді СУМК, дівчат і хлопців, які цікавляться церковною і народною працею. Під проводом пані Є. Чайковської і пані Анни Склепович вони приготовили представлення і на контесті домініяльного змагання старшого відділу СУМК вони виграли чашу в Йорктоні, Саск.

Голова Василь Лазарук дбав про церкву і народну працю в такій мірі, як він дбав про своє власне підприємство. Ще від молодих літ він посвятився для навчання не лише дітей під час шкільного часу, але й старших поза нормальними навчальними годинами. Концерти, представлення, це було його улюблене зайняття і цим він цікавився, хоч вже і не вчив, але заохочував інших до цієї корисної праці.

Недільна Школа і Рідна не мали доброго приміщення для науки, і учителі слушно нарікали, що неможливо вчити дітей в одній кімнаті. Отже голова В. Лазарук скликав Надзвичайні Збори, 1-го січня 1963 року, на яких рішили збудувати в пивниці дві кімнати з рухомою стіною, і доручили Будівельному Комітетові негайно взятися до будови. У вступному слові голова В. Лазарук сказав: „Це є наша церква, наші діти і наша будучність. Робіть так, аби це було добре". Члени заявили, що кімнати побудують безплатно.

На зборах о. М. Олесюк перечитав кілька листів від людей, які слухають наші передачі Служби Божої через радіо С.К.Д.М., посилаючи похвальні зауваги про церковний хор, який провадить пані Галина Гендерсон, у своїх листах переслали також грошеву допомогу на дальші такі передачі Богослужб через радіо.

Пані Юстина Дух подала думку, щоб громада давала рожу в шкляній посудині для хворих членів і членкинь в шпиталі.

Василь Ґродзік як режисер, підготовив представлення і відвідав кілька православних осередків з аматорами. Громада зложила щиру подяку В. Ґродзікові й аматорам та тим, що їздили своїми автами.

Рой Царук висловив думку, що було б добре, щоб коло священика услуговували вівтарні хлопці. Отець М. Олесюк піддержав цю думку, і вніс щоб для вівтарних хлопців набути стихарці. Стихарці набула своїм коштом Рідна Школа, а жінки пошили.

Володимир Мазур подав думку, щоб постаратися о візитну книжку, в котрій гості, які відвідують церкву, мали б де вписати своє імя й адре-

су. Цим способом громада мала б відомість скільки гостей за рік відвідало нашу церкву. Таку книжку громада набула.

Тепер коротенько згадаю голову, Василя Лазарука, який так довго працював для громади. Василь Лазарук, по фаху учитель, учителював довгі роки в Косові. Після годин шкільної науки, вчив дітей української мови, як також працював з дорослими, приготовляв концерти і представлення. В загальному, Василь Лазарук попрацював поверх 40 років. Він залишив учителювання, і відкрив в Давфині крамницю — кафетерію. Наколи фінансово обставини покращали, що він міг найняти робітницю в крамниці, маючи більш вільного часу, будучи головою

СТАРШІ БРАТИ — 1967 р.



Сидить: **о. М. Олесюк.**
Стоять зліва направо: **Ю. Фіцич, П. Шовдра, І. Андрейчук.**

громади, він багато свого часу посвятив для розбудови церковної громади й церкви. Був він дуже розважний і рішучий у своїй діяльности. Від 1-го січня 1955 року до 22-го жовтня 1963 року, він був головою Української Греко-Православної Громади Св. Юрія в Давфині. Василь Лазарук через невмолиму хворобу упокоївся дня 22-го жовтня 1963 року. Вічна Йому Память!

Загальні Річні Збори громади св. Юрія відбулися 15-го грудня 1963 року. Заступник голови Ф. Чайковський відкрив збори і попросив присутніх, щоб однохвилинною мовчанкою вшанувати покійних членів, що відійшли в часі від минулих річних зборів. Ще від 6-го серпня 1963

року, через неприсутність хворого голови, місце голови зайняв Ф. Чайковський як заступник. До ведення річних зборів вибрано голову Ф. Чайковського і Г. Клапоущака секретаря. Збори перейшли звичайним порядком. Був вибраний заряд. (Дивись на прикінці книжки). На зборах рішено дати на Колеґію Св. Андрея лише $100.00, бо парафія має ще довг і старається його сплатити.

Відділ Союзу Українок Канади, ім. Св. Ольги з Ґрендвю, рішив купити до давфинського храму два офірники, на яких передав $650.00; громада за це подякувала СУК з Ґрендвю за щиру жертву.

В громаді рішено, щоб відбулася Митрополича Візитація Блаженнішого Іларіона на 20-го вересня, і пан В. Ґродзік був вибраний привітати Владику. Також рішено відсвяткувати День Подяки на 4-го жовтня, рішено запросити бесідника на Осінню Вечерю.

Православна Громада в Давфині бере щороку участь в Державному відсвяткованні „Памяті поляглих" на 11-го листопада і щороку складає вінок на спільну могилу (вартості $10.00).

На заклик Православної Громади з Оттави, щоб допомогти їм в будові нового храму, громада в Давфині перевела в себе збірку і вислала поважну суму грошей на будову.

В той час до Недільної Школи вчащало 78 дітей, котрих було розділено на чотири кляси. В той час учительками Недільної Школи були такі пані: добродійка Е. Олесюк, М. Царук, М. Ковальчук, М. Ґорчинський, А. Буртняк, а до помочі були А. Склепович і Є. Підлипна.

Щоб була можливість мати Богослуження і коляди в радіо, то парох громади вніс, щоб пошукати жертводавців на цю ціль з-поміж тих парафіян, що мають свої власні підприємства.

Платня священика виносила $150.00 від Давфинської Громади на місяць ,а дириґентці хору пані Галині Гендерсон рішили заплатити $200.00 за її цілорічну працю з хором.

Дня 15-го квітня 1965 року, в Давфині відбулася Св. Місія Давфинського Місійного Округа, в якій взяли участь: о. І. Мельник з Окборн, Ман., о. С. Столярчук з Брандон, Ман., о. мит. прот. Д. Стратійчук з Роблин, Ман., о. Є. Труфин з Флин Флон, Ман., о. В. Кокорудз з Етелберт, Ман. та місцевий парох о. М. Олесюк. Місійний Давфинський Округ запросив Преосвященного Єпископа Бориса взяти участь в Св. Місії. Від парафії привітали при вході до храму Владику пан В. Ґродзік. Св. Місія пройшла з великим успіхом.

Дня 6-го червня 1965 року, о. архимандрит Іов Скакальський прибув до Давфину, і висвітлив світлини із своєї подорожі до Єрусалиму, Св. Гори Афон і інших святих місць. Як рівнож о. Іов Скакальський дав інформацію про Колеґію Св. Андрея.

В днях 17—18 листопада 1965 р. мав відбутися І-ий Єпархіяльний З'їзд Середньої Єпархії в Йорктоні, Саск. На цей З'їзд п. В. Підлипний був вибраний делеґатом. Пан В. Підлипний повернувшися з Єпархіяльного З'їзду, здав свій звіт про хід нарад.

Дня 21-го листопада громада св. Юрія в Давфині відзначила 25-ліття Архипастирського служіння Блаженнішого Митрополита Іларіона,

Первоєрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді. В цей час зближався з'їзд Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу, і парафія номінувала п. Г. Клапоущака делеґатом на з'їзд і дала жертву на Колеґію в сумі $100.00.

На річних зборах, які відбулися 28-го грудня 1965 року, кожний член комітету дав звіт зі своеї діяльности за цілий рік. В свойому звіті о. М. Олесюк подякував зарядові за пророблену працю, подякував Будівельному Комітетові, учителькам Недільної Школи за їх щиру працю з дітьми та учителеві Рідної Школи.

Місячні збори, котрі відбулися на 1-го березня 1966 року, рішили на вимогу старших людей важливу постанову. Цитую з протоколу: „Виникає потреба опіки над старшими віком членами, які цієї опіки собі



Вівтарні хлопці і настоятель о. М. Олесюк.

бажають від громади. За внеском В. Підлипного і В. Костишиного, рішено дати зарядові право взяти таких членів під опіку громади з тим, щоб цей член зробив тестамент з авторитетним чинником, розпреділяючи своє майно так, як він собі цего бажає".

Громада св. Юрія в Давфині одержала найбільшу жертву одноразову з посмертної спадщини сл. п. Теда Майо. Він був по національности англієць, який був електриком в Давфині. По його смерти Громада Св. Юрія в Давфині одержала $3,900.00. На зборах громади вирішено вшанувати память Теда Майо тим, що за ці гроші купити великий павук

з написом його імени. Громада такого павука купила ще за більшу суму, і збереже память про щирого жертводавця Теда Майо.

Як попередніми роками, так і цього 1966 року, громада мала кіоск на міськім Ярмарку; з кіоска прийшло до каси поверх $1,000.00.

Збори з 6-го вересня 1966 рішили, щоб писати історію Української Греко-Православної Церкви, Громади св. Юрія в Давфині, під назвою „Сорокліття Української Греко-Православної Громади св. Юрія в Давфині, Ман.". До Редакційного Комітету увійшли: о. М. С. Олесюк, І. Дух, В. Ґродзік, П. Дроздович, В. Підлипний, Л. Соляр, В. Мазур і П. Т. Склепович. Отець М. Олесюк запропонував на цих зборах, щоб громада в Давфині відсвяткувала 40-ліття церкви і 100-ліття Канади в неділю 6-го серпня 1967 р. Над цею пропозицією вивязалась дискусія, і рішено на вище подану дату відсвяткувати 40-ліття громади. Парох рівнож згадав, що він має відомості, що має відбутися 2-ий Єпархіяльний З'їзд в Давфині дня 16—17 листопада 1966 року. На цей з'їзд громада вибрала В. Костишиного і А. Галаберду як офіційних делеґатів. На місячних зборах 6-го грудня В. Костишин склав свій звіт. На цих зборах громада рішила вислати $200.00 на Християнський Павільйон в Монтреалі.

Річні Загальні Збори Громади св. Юрія в Давфині відбулися 20-го грудня 1966 року. На цих зборах головою був Г. Клапоущак, а секретарем Й. Ситник. Між різними звітами пані Бабій прочитала, що за цілий рік каса сестриць передала до загальної церковної каси $2,714.93. Господар п. П. Шовдра подав, що майно громади: церква, резиденція і все інше виносить понад $120,000.00. Всч. о. М. Олесюк в свойому звіті подякував зарядові, комітетові і всій громаді за щиру співпрацю. На цих зборах винагородили п. Галину Гендерсон — дириґентку хору $400.00 за цілий рік.

На місячних зборах, які відбулися 7-го лютого 1967 року, дано заклик до співпраці і кооперації в плянуванні будови нового Народного Дому.

Члени Української Греко-Православної Громади Св. Юрія в Давфині взяли численну і активну участь в першому Українському Всеканадійському Фестивалі, який відбувся з великим успіхом в днях 29 і 30 липня 1966 року. Участь в Українському Фестивалі брали жінки й мужчини, не жаліючи труду і праці, лише з тою думкою, щоб Український Фестиваль випав якнайкраще. Брали участь всі наші організації, які разом кооперують з церковною громадою, як рівнож і поодинокі особи індивідуально.

Де лише було поглянути, там жеврів патріотизм, любов до різнородних виявів нашої культури, як також пошана до нашої минувшини в Канаді. Піонерська старовина мала свій відділ: хата пошита околотами, коса з грабками, ціп, решето і жорна, терлиця і прядиво, веретено і кужіль, а далі прядильник (здебільшого — змодернізоване колесо — Спининґвіл), писанки і десятки штук майстерного знаряддя. Найбільше імпозантна вистава була: українські вишивки і килими. Цею виставою займалася членкиня Союзу Українок Канади відділу ім. Лесі Українки в Давфині, пані Марія Андрейчук, яка і була головою відділу цьо-

го року. Вона то і була відповідальна від фестивального Комітету за влаштовання виставової залі.

Танцювальна група мужчин, якої інструктором був п. П. Чайковський знаний в Давфині інструктор танців, знаменито відтанцювала аркана під час паради на головній вулиці, як рівнож ця група виграла трофей і $100.00 за найкраще виконання танків українських. Один СУМКівець, Давид Кирилюк, за танець „Чумак'' виграв чашу і $75.00. Танцювальна група під проводом Петра Чайковського, в якій брали участь і СУМ-К-івці заслуговує на вирізнення. Щире признання інструкторові П. Чайковському і всім танцюристам.

Членів і прихильників громади Св. Юрія в Давфині можна зачислити до активних і поступових людей в Канаді. Їх самопосвята до праці й їх фінансова жертвенність є найвищим мірилом їхньої національної свідомости. Самі діла і цей великий поступ, що громада зробила в Давфині є доказом цього.

Чи будучність цеї громади буде такою доброю, як була її минувшина, чи вона затримає надалі свою ідентичність, то час покаже. Однак огортає сумне передбачення. Кожний обсерватор, коли він дивиться на сучасне життя відкритими очима і здоровим розумом, освідомить собі, що зайшли великі зміни. Сорок років тому українці між собою вживали виключно українську матірну мову. З бігом часу, щораз то більше закрадається в українську родину чужа мова, а з тим нехіть до всього рідного українського. І сьогодні, чи на вулиці, чи в домі, а зокрема молодь, уживає англійської мови, родичі не звертають уваги, щоб дитина говорила по українськи і дають дітям повну волю. З тих причин, щоб не сором був нам батькам, не легковажмо цеї великої справи, вчім своїх дітей української мови, любови і пошани до своїх звичаїв, пошани до самих себе, щоб були вони горді всім тим, що є українське, бо наше завтра впаде на плечі оцих наших дітей. У вихованні наших дітей в українському дусі ми мусимо бути непохитні. Перед нами стоїть лише один обовязок: привернути з'англійщеним дітям їх матірну українську мову, рідні звичаї та величність української культури. Одинока інституція, яка ще осталася українською, до якої ми повинні мати якнайбільше пошани і любови, це є: Українська Греко-Православна Церква в Канаді.



НА ВІЧНИЙ СПОМИН

У СОРОКЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ СВ. ЮРІЯ В ДАВФИНІ

ЗГАДУЄМО МОЛИТОВНИМ СПОМИНОМ
СПОЧИЛИХ У БОЗІ

ПОЧЕСНИХ ЧЛЕНІВ, ФУНДАТОРІВ,
ЖЕРТВОДАВЦІВ, ДОБРОДІЇВ,
ЧЛЕНІВ І СИМПАТИКІВ

ХРАМУ СВ. ЮРІЯ В ДАВФИНІ!

У БЛАЖЕННІМ УСПІННІ ПОШЛИ, ГОСПОДИ,
ВІЧНИЙ СПОКІЙ СПОЧИЛИМ СВОЇМ
І ВЧИНИ ЇМ ВІЧНУЮ ПАМ'ЯТЬ!

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ В ДАВФИНІ

Сорок років тому, українці прагнули освітньо-культурного життя. Вони шукали повного самопізнання і добивалися, щоб їхня ідентичність була визнана іншими співгромадянами. Вони стрясали з себе почуття меншевартости, бо зрозуміли, що вони не є підлеглими так, як їх прабатьки були в Україні. Сорок років тому, деякі українці вже знали, що вони не є другорядними громадянами Канади.

В першій мірі треба завдячити піонерам-учителям, які з сумлінною посвятою працювали, щоб освідомити поселенця і цю першу ґенерацію в Канаді, щоб вони взяли відповідальну участь в житті. З початку лише учителі дбали про свідомість людей. Опісля до них приєдналися свідоміші одиниці. Від 1918 року православне духовенство — а їх тоді так мало було — прилучилося до народних працівників, щоб поза своїми духовними обов'язками, помагати в громадській роботі. Але й були одиниці, не лише неграмотні, але й професіоналісти, які насліпо пішли за чужим проводом: старокраєвий раб гнувся перед старокраєвим паном. Ці якраз були колодою, яка зупиняла розвій нашого освітного поступу в Канаді.

В тих часах було не так, як нині. Давно вчителі вчили дітей по четвертій годині писати й читати по українськи; не так як нині, — батьки говорили до дітей своєю рідною мовою, а в школі (і на вулиці) діти вивчалися англійської мови. Та впродовж сорок років багато змінилося.

Перша ґенерація видала з-поміж себе багато кваліфікованих людей, які були виховані на народнім полі. Вони не жаліли свойого часу, щоб вести культурну працю і ще виховали таких, які сьогодні ще пілкуються молодими дівчатами і хлопцями. Така праця все велася в Народнім Домі.

В цій частині Манітоби народна праця почалася перший раз в окрузі Косів, опісля в Ешвил. У цих округах народна праця велася без цензури клиру.

Перший Народний Дім в Давфині побудували на 11-ій Авеню, захід-південь. Тут були членами ті, які були свідомі свойого походження, бо думаючі люди шанують свої звичаї, культуру і свободу, яка дає їм право вести своє власне підприємство. Але були й одиниці, які піддалися клирові — а цих в Народнім Домі була велика більшість — і вони рішили записати цей Народний Дім під церковну управу.

Для тих, які не годилися з цією пропозицією, треба було думати будувати власну домівку. Не хотіли одначе здатися деспотичній постанові. Вони вважали, що Народний Дім, що побудований членами, має бути майном членів і більше ніхто, а лише члени мають до нього право і мають ним управляти. Вони прагнули бути власником і паном в свойому домі. „В своїй хаті своя правда і сила і воля".

Народного, культурно-освітного дому, де б можна поширювати знання без ворожої цензури, конче було треба в Давфині. Без жодного вагання, гурток свідомих людей зійшовся, щоб здійснити свої наміри, а це: Ю. Білоус, А. Т. Вавринюк,(адв. А. Т. Варнак), С. Ґура, М. Ґаджоса,

І. Дух, А. Івачевський, Ф. Каленчук, П. Ковтун, М. Куфлей, М. Лозовський, М. Маґаляс, д-р М. Потоцький, М. Триндяк, І. Юрків і С. Леськів -- (усі належали до православної громади) і оснували свій Народний Дім. Опісля до Давфину перенісся В. Ґродзік і ще багато інших. До заряду вибрано: А. Т. Вавринюк — голова. П. Ковтун — секретар.

1929 року, нова українська громада побудувала Народний Дім. Коли скінчили будувати стіни, дах, підлогу й сцену, тоді спільно взялися до освітної праці в Народному Домі.

Діяльність будь-якої громади залежить від ініціятиви її провідників та від всебічної помочі членів і прихильників. А їх тут було чимало. В міських школах в цей час ще не було українських учителів, котрі тут постійно вчили б, але зате був жвавий студентський кружок, якого члени були дуже активні. Також в цю пору українські студенти ще були горді за своє походження і тішилися двомовним знанням, хоч тут-і-там вже знаходилися студенти, що соромились своєї мови і вживали англійську мову. Американська письменниця написала в своїй новелі, „Одно Літо", так: „Як ти не гордишся тим чим ти є, то ти є нічим".

На різні концерти приходило велике число людей і насичували свою душу всім тим ,що було для них рідне. Такі виступи скріплювали слухачів і заохочували, так старших як і молодших, до громадської праці.

Пісня є важливою частиною нашої культури. Тому, що нашу пісню не можливо заховати від інших народів, які люблять також гарні пісні, тому трапляється, що інші народи слухають і присвоюють їх собі. Але, на наше нещастя, українці в Канаді ще не витворили своєї власної української пісні — крім коломийок, що були базовані на канадійському ґрунті і на власній композиції. До сьогодні ми ще співаємо пісні, які приходять з України. Хоч ті пісні є нам рідні, але вони не є канадійського походження. Одначе їх звук, гомін і відгомін, мельодія, каденція і інтонації, в різних формах їх твору. починаючи від найнижчого баса до найвищого сопрана є незрівняними. Так молодь як і старші віком, члени і прихильники Народного Дому, котрі мали дар до співу, прилучувалися до хору.

Диριґентами хорів були: Ю. Цукорник, (нині священик); С. Маґаляс, (нині ігумен о. Святослав); І. Паламарчук, о. С. Гребенюк, добр. Ольга Новицька, В. Лазарук, а вже від довшого часу Галина Гендерсон з Лазаруків.

Члени хорів, церковного і світського, також брали участь у представленню. Вони вивчали ролі в драмах, комедіях і п'єсах і завжди, коли було можливо, виїздили до дальших місцевостей, щоб і там виступити на сцені. Цим способом вони заохочували інші громади, щоб затримали свою культуру; як також придбали до каси Народного Дому трохи грошей. Режисери, В. Лазарук і В. Ґродзік піклувалися аматорами і драматичними виступами.

Кожний священик, по своїй спроможности й здібності, ще від заснування церкви і Народного Дому, брав участь так на церковній ниві як також на громадському полі, бо треба було доглянути, щоб все росло. Щоб змогти вести культурну і освітну працю в різних їх галузях,

ЗАРЯД НАРОДНОГО ДОМУ — 1967 р.



Зліва направо сидять: **В. Т. Склепович, Й. Ситник, Р. Царук, о. М. Олесюк, П. Чайковський, І. Дух, В. Підлипний.** — Другий ряд стоять: **Д. Кирилюк, В. Слижук, В. Годований, Ф. Ончуленко, Г. Ковальчук, І. Буртняк, А. Павлюк, С. Бучій, С. Андрейчук.** Нема на знимці: **В. Мазур,** скарбник Н. Д.

то до цього треба певного вишколення і довголітної практики і не кожен член громади надається до провідництва.

Церква, Народний Дім і всі складові організації так як: СУК, СУМК, і Товариство Молодих Мужчин є близенько пов'язані зі собою і діють так, як одна родина. Ця велика родина льокується в Народному Домі і підтримує його фінансово.

Спочатку багато членів належало до Народного Дому, але пізніше то число членів зменшилося так, що пересічно не було більше як 25 членів. Одначе зараз, коли задумали будувати новий Народний Дім, бо цей вже замалий для цієї громади, то на минулих зборах вписалося 72 члени.

Впродовж його існування, коли різні організації справляли якісь підприємства, то все дбали про посторонних гостей, чи то світських чи релігійних бесідників, і звичайно ці промовці говорили до великого числа людей. Отже Народний Дім в Давфині не існує як індивідуальна інституція, але як нероздільна частина цілої православної громади. Він є осередком зорганізованого життя.

Але життя, яке билося повним живчиком у Народному Домі в Ешвил зовсім перестало битися. Завмерло. Цей Народний Дім стоїть тепер як забутий будинок, віє пусткою від нього. Також Народний Дім в Косові занедбаний. Завмер і затих. Так, як відійшли піонери, так і відійшла за ними народня наука в цих Народних Домах.

Хтось сказав, що Український Народний Дім на 8-ій Авеню в Давфині є такий зайнятий, так багато там робиться, що його двері не стоять довго зачиненими. І дійсно воно так є. Починаючи від місяця січня, в році наступні підприємства відбуваються в ньому:

Свято св. Миколая, до якого учителі Недільної і рідної шкіл приготовляють малих діточок.

Приходить Українське Різдво — православні в Давфині не святкують Різдва за новим стилем, отже треба приготовити колядників, щоб йшли колядувати і збираються в гуртки, які колядують хором на церкву. Але й діточки не лишаються позаду: старший СУМК і діточки з рідної школи також їдуть колядувати, а це для їх таке величаве і незабутнє.

Новорічна вечеря.

Йорданська вечеря. Цією працею займається жіноцтво.

"Valentine party and dance" для молоденьких.

Пущення для старших.

Союз Українок Канади, відділ Лесі Українки, з пошаною відсвятковують день своєї патронки.

Свято Тараса Шевченка ніколи не забувається.

Приходить Великдень, також за старим стилем, і жінки гуртом приготовляють Спільне Свячене.

Празник Української Православної Церкви св. Юрія.

По цьому приходить „День Матері" і знова тут виступають діти.

Приходить літо, дні довгі і теплі, і діти мусять відпочити від праці. В цей час закінчується активність СУМК-у і шкіл, отже треба зробити їм забаву.

Хоч спека і праця то жінки не складають рук, бо в цей час відбуваються з'їзди Союзу Українок Канади.

Приходить осінь, жнива, отже треба відмітити „День Подяки". В цю пору молоді індики готові до печі, отже прийшла вечеря "Fowl Supper". (Фавл Сопер).

Свято книжки.

Кожного року в місяці листопаді Український Народний Дім в Давфині відмічає свою річницю. Опісля знову приходить церковна осінна вечеря.

Листопадове Свято.

Пущення Народного Дому.

***

Між цими підприємствами, де лише можна умістити, переводяться базарі, продаж печива, пікнік, культурно-освітні вечірки, чайні прийняття, представлення, концерт сумківців, проби хору.

Український Народний Дім в Давфині є тепер одиноким осередком, де це живе українська культура.

Заряд Українського Народного Дому в Давфині на 1967 рік:

Р. Царук — голова.
Й. Ситник — заст. голови.
П. Чайковський — рекорд. секретар.
В. Підлипний — заст. секр.
В. Мазур — скарбник.
М. Кирилюк, В. Павлюк, Ф. Ончаленко — контрольна комісія.
С. Андрейчук — управитель - ґардеробщик.
В. Підлипний, В. Слижук, В. Годований, Ів. Буртняк, С. Бучій — директори.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА В ДАВФИНІ

Опрацювали: **Марія Білоус і Юстина Дух**

Бажання зорганізувати Жіноче Товариство в Давфині зродилося 1928 р. Ініціятиву і початок до цього дала основниця Юстина Дух. В тому часі вже був гарний гурток свідомих жінок, що бажали працювати на народній і церковній нивах. Перші організаційні збори відбулися 9 жовтня 1928 р. в присутності 18 жінок. На цих зборах вибрано головою Анну Мороз, а секретаркою Меланію Шкварок.

Це новозорганізоване товариство поставило собі за ціль зацікавити якнайбільше число жінок молодшого покоління, збудити в них національне почуття до праці на народній і церковній нивах, познайомити їх з історією України, культурою, різними ділянками українського мистецтва, традиціями і звичаями українського народу та взагалі плекати любов, перш-за-все в дітей у своїх власних домах, до вивчення української мови, пісень, танків і т. і. З великим завзяттям взялися цих 18 жінок до праці та з глибокою вірою, що лише зорганізованою силою можна дійти до намічених цілей.

Велике признання належиться тим першим членкиням Жіночого Товариства в Давфині, що збудили до праці не лише жінок, але також чоловіків та заставили їх плекати почуття до рідного і виробляти себе на гідних громадян Канади.

В тому часі ще не було в Давфині Українського Народного Дому ані Української Православної Церкви, тому жінки відбували свої збори по хатах. Жінки-матері відчували велику потребу побудовання Народного Дому і церкви для кращого виховання дітей в релігійнім і народнім дусі, і тому Жіноче Товариство дуже енерґійно взялося до розбудови громадського життя. Почали влаштовувати різні підприємства, такі як: базарі, громадські обіди, чайні прийняття, кошикові балі, пікніки, розіграви, забави, представлення, концерти і інші різнородні сходини в цілі придбання грошей. Люди відносилися щиро до наміченої благородної справи, але факт був, що в тому часі не легко було здобувати фонди.

Жіноче Товариство від самого початку взялося до зорганізовання Рідної Школи та дбало, щоби діти одержували релігійну науку. В цім дуже багато допомагали наші перші священики Української Православної Церкви.

Цього самого року 1928 почався будувати в Давфині Український Народний Дім. Жіноче Товариство відбуло річні збори 15 грудня в присутності 35 членкинь. З великим ентузіязмом взялися до праці, щоби придбати фондів на будову Народного Дому. Раділи, що будуть мати вигідну залю, що буде більша можливість розгорнути працю в кожній ділянці громадського життя. На ціль будови Народного Дому Жіноче Товариство передало готівкою $653.50. Окрім того придбали багато необхідних річей. Від самого початку до теперішнього часу Жіноче Товариство має приміщення при Народнім Домі. Великі трудноці були,

які треба було поборювати, щоб започатковану працю, як слід повести вперед, але при добрій співпраці і сильній вірі робилося поступ. Жінки почали брати більшу участь в освітно-культурному, громадському і релігійному житті.

Побудували Народний Дім, членкині Жіночого Товариства і горстка свідомих чоловіків почали плянувати будову Української Греко-Православної Церкви. Поки прийшло до будови церкви, час від часу громаду відвідував і давав духову обслугу о. Майба. Отець Майба дуже багато помагав жінкам своїми порадами у їхній праці.

В березні 1929 р. до Давфинської церковної громади прибув на постійну обслугу о. Д. Д. Лещишин і добродійка. З приходом о. Лещишина праця, як народня так і церковна значно оживилася. Отець Лещишин, як добрий організатор, повний енергії не жалів часу і труду для праці в громаді. Жіноче Товариство дістало моральну піддержку, велику поміч і заохоту, що Товариство зробить кращий поступ, як впишеться до Централі Союзу Українок Канади. На цю тему о. Лещишин дуже часто промовляв до жінок, пояснюючи, що нам буде багато легше працювати не лише для льокальних потреб, але ставши відділом С. У. К., ми зможемо більше осягнути для спільного добра українців в цілій Канаді.

В грудні 1929 р. на річних зборах Жіночого Товариства, рішено вписатись до Централі С. У. К. З того часу наше Жіноче Товариство стало відділом С. У. К. ім. Лесі Українки число 10. На цих зборах вибрано головою відділу добр. Михайлину Лещишин. Жінки почулися гордими, що стали відділом першої української жіночої організації в Канаді. Праця в нашім відділі набрала більш поважнішого загально-громадського характеру. Централя С. У. К. давала нам директиви обіжниками і всякі інші матеріяли. Ми відчули, що нам треба ще більше покласти зусиль для освідомлення якнайбільшого числа жінок і дівчат та переконувати їх треба спільними силами працювати для української справи і церкви та виховувати дітей при рідних і недільних школах.

Почалася будова української православної церкви в Давфині. Треба було тепер працювати для Народного Дому і церкви. Багато мозольної праці поклали жінки в здобуванні фінансів. Знов, ще з більшим завзяттям, влаштовуються різні підприємства на будову церкви. Членкині Жіночого Товариства щиро складали добровільні жертви на потреби церкви. Якраз в часі будови церкви була грізна економічна криза в цілій Канаді і з тієї причини жертви були дуже скромні, але в тому часі ці 25 ц. і 50 ц. жертви були дуже великі. І так вдалося Жіночому Товариству зібрати ці дрібненькі, але щирі жертви і до 1951 р. Товариство передало церковній громаді $1,348.04. Окрім переданої суми грошей Жіноче Товариство купило до церкви хоругви, образи, ризи, стихар, свічники, доріжку (диван). Членкині вишивали обруси, прикрашували церкву квітами і дбали про чистоту в церкві. В тому часі вибиралося старших сестриць на зборах Жіночого Товариства. Як будувалася резиденція для священика, Жіноче Товариство помогло фінансово в сплаті будови і умебльованні парафіяльної хати.

Від часу побудови церкви св. Юрія в Давфині дотепер Жіноче Товариство передало на потреби Церкви готівкою — $5,910.27. На Український Народний Дім — $5,163.26, на Колеґію св. Андрея у Вінніпеґу — $1,104.00. на Катедру Пресвятої Тройці — $150.00, на потреби Рідної і Недільної школи — $378.85, на видання Історії Українців Канади — $100.00, на пам'ятник Т. Шевченкові — $50.00, на пам'ятник пок. Мирославові Стечишинові — $25.00, на фундацію Наталі Кобринської — $100.00, на дзвін для церкви св. Юрія в Давфині — $250.00, на журнал „Промінь" — $440.00, на проєкт Союзу Українок Канади у святкуванні 100-річчя Канади — $100.00, на місцевий шпиталь — $75.00. Від 1951—1966 р. Жіноче Товариство передало у формі винагородження дириґентці Галині Лазарук-Гендерсон — $1,050.00. Товариство купило уділ в „Українськім Голосі" на $25.00. Кожного року виплачуємо бюджет до С. У. К. і стипендійний фонд до Провінціяльної Екзекутиви С. У. на Манітобу. Жіноче Товариство допомагає фінансово молодшому відділові СУМК. Також жертвує і помагає в збірках харитативного значення. В 1953 р. Жіноче Товариство відновило і купило деякі речі до парафіяльної хати, що коштувало $1,000.00. Того самого (1953 р.) товариство зайнялося збіркою на дівочий інститут при Колеґії св. Андрея у

ЧЛЕНКИНІ ВІДДІЛУ С. У. К. ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, ДАВФИН, МАН.
Вшановані за 25-ліття приналежности до Союзу Українок



Сидять зліва направо: **Ю. Маловська, А. Чайковська, Н. Когуська** (гостя на святі — редакторка журнала „Промінь"). **М. Білоус, Ю. Дух, Ю. Стокотельна, А. Галяберда.** Другий ряд: **А. Симчич, К. Тузик, Ю. Бабій, А. Гавриш, З. Ситник, М. Бураковська, П. Слижук, А. Фіцич.**

Вінніпеґу і передало $325.00. На фонд „Українського Голосу" $54.90. Умебльовано велику спальню в новій Колеґії св. Андрея. В 1953 р. відбувся в Давфині з'їзд Колеґії св. Андрея, де наше Жіноче Товариство причинилося до успіху цього з'їзду. На заклик С.У.К. наше Жіноче Товариство зайнялося збіркою експонатів музейної вартости для філії музею С.У.К. у Вінніпеґу. Також брало участь в контесті вишивок.

Як активний відділ, членкині стараються йти назустріч програмам праці Союзу. За цінними порадами, які ми одержуємо від головної управи С. У. К. нам легше розгорнути нашу працю. Ми стараємося влаштовувати культурно-освітні вечірки, лекції українського народного мистецтва (вишиття і писання писанок) заохочуємо членок до читання. На зборах спільно читаємо всі матеріяли одержані з Централі С У.К., а також з Централі С.У.С. Маємо власну бібліотеку (приблизно 265 книжок). Також даруємо книжки до Давфинської місцевої бібліотеки в англійській і українській мовах. Ці книжки читають ті, що не є в рядах наших організацій. В цей спосіб ми помагаємо їм познайомитися з українськими письменниками, історією українців в Канаді і в Україні. Ми подбали, що в повище згаданій бібліотеці є наш журнал „Промінь", який передплачує д-р Михайло Потоцький. До місцевого шпиталю Жіноче Товариство передплачує „Український Голос", „Вісник" і журнал „Промінь". Членкині Товариства постійно, відвідують хворих в шпиталі. В часі Різдва і Воскресіння Христового Товариство обдаровує хворих малими дарунками і святочними побажаннями. Для хворих членкинь в шпиталі посилаємо рожу. У випадку смерти членки купуємо вінок, а як помре хтось з родини членки, то Товариство посилає букет квітів і картку співчуття для родини.

Жіноче Товариство влаштовує самостійно роковини Лесі Українки, О. Кобилянської, Свято Книжки і День Студента. Спільно з Т.У.С., Народним Домом, відділами старшого і молодшого СУМК-у беремо участь в концертах Т. Шевченка, Листопадового свята, Дня Матері. Членкині помагають у різдвянім концерті, беруть участь в представленнях, співають у світськім і церковнім хорах та навчають в Недільній школі.

Ми щасливі, що маємо здібну дириґентку Галину Лазарук-Гендерсон. Вона віддає багато часу на проби співу. Без її помочі наші концертові виступи були б дуже бідні. За свою працю пані Галина не вимагає платні, і ми дуже оцінюємо її за цю благородну працю.

Під опікою Жіночого Товариства існує молодший відділ СУМК ім. І. Данильчука. Велику увагу присвячує Жіноче Товариство цим молоденьким членам СУМК-у. Ми взяли на себе весь обов'язок допомагати їм морально і матеріяльно. Молодший відділ СУМК зорганізовано 20-го грудня 1962 р. До комітету були вибрані: Марія Білоус — голова; Явдоня Чайковська — заст. голови; Анна Мазур, Єлисавета Підлипна, Михайло Ковальчук, Марія Царук, Марія Андрейчук, добр. Еріка Олесюк і Марія Горчинська. Отець М. Олесюк був назначений капеляном. Членами молодшого відділу СУМК є молодь від 8—14 років. Мають свій заряд. При помочі комітету переводять свої збори в українській мові. Комітет приготовляє програму на кожний тиждень. В програму вхо-



ФОТО-ЗНИМКА ВІДДІЛУ С. У. К. ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ДАВФИНІ, МАН.

Сидять зліва направо: **А. Мазур, Оля Кізь, А. Ситник, Ю. Дух, М. Андрейчук, Я. Чайковська, Г. Гендерсон, Е. Олесюк, М. Білоус.** — Другий ряд: **П. Слижук, Мих. Котик, М. Бураковська, А. Підлипна, К. Тузик, Ю. Стокотельна, П. Фик, І. Івусяк, М. Базай, А. Фіцич, А. Гавриш, Ю. Маловська.** — Третій ряд: **О. Павлюк, М. Годована, Е. Савчук, Р. Грицай, П. Соляр, Ю. Бучій, Е. Ковальчук, П. Бойчук, Й. Маранчук, М. Слижук, З. Крип'якевич.** — Четвертий ряд: **К. Маранчук, Анаст. Ковальчук, М. Кульбаба, О. Котак, А. Слободецька, М. Ґорчинська, Г. Ґашина, А. Клапоущак.** — **Нема на знимці:** М. Демчук, Т. Стасюк, А. Симчич, Т. Шовдра, С. Манчур, М. Ковальчук, Є. Підлипна, А. Стандрик, Д. Тихолаз, Ю. Бабій, О. Лазарук, М. Царук, А. Лесишин, А. Мостова, А. Чайковська, М. Шмильська, А. Ґашина.

дять: лекції українського вишиття, читання і пояснення прочитаного. Час від часу маємо виклади про українських письменників, поетів і на релігійні теми. Комітет приготовляє концерти і представлення включно з українськими танками. Петро Чайковський є інструктором танків, а його дружина Явдоня інструкторкою в сценічних виставах. На закінчення сезону праці з Сумківцями, комітет заряджує пікнік і прийняття.

Щоби заохотити дітей брати участь в організації СУМК, як також учащати на науку Рідної і Недільної Школи, Жіноче Товариство жертвує $25.00 для дівчини, або хлопця на виїзд в часі шкільних вакацій до Української Оселі.

В теперішньому часі не так легко виховати дітей в українськім національнім дусі, щоби вони могли перебрати в будуччині провід наших піонерів-провідників, тому ми почуваємося до обов'язку подбати і дати їм якнайкращу нагоду, бо лише тоді зможемо мати запоруку, що праця наших перших піонерів, вчителів ,священиків та взагалі провідників буде продовжуватися на всіх ділянках збереження української нації.

В 1966 р. на Українськім Фестивалі в Давфині Сумківки продавали свої власні вишивки для учасників фестивалю на пам'ятку. Савеля Андрейчук-Бучій, колишня Сумківка, прекрасно пише писанки. Вона демонструвала писання писанок на Українськім Фестивалю в Давфині, а також через цілий тиждень на Ред Рівер Екзебишен у Вінніпеґу.

Від 1928—1967 р. членкині Жіночого Товариства при помочі Централі С. У. К. виробилися на свідомих членів суспільства. Ми свідомі того, що не вистачить бути лише відділом Союзу Українок, але ми стараємося брати жваву участь в програмі наміченій Централею. Наш відділ належить до тих, що ще від 1934 р. посилає делеґатів на з'їзди домініяльні, провінціяльні і окружні. Через участь в з'їздах ми краще розуміємо завдання і цілі Союзу Українок і все готові йти на зустріч кращої будучности Союзу.

Від часу існування нашого відділу в Давфині ми мали нагоду гостити і багато скористати з відвідин голів, що очолювали Централю Союзу Українок Канади, а саме шановні пані: Савелю Стечишин, Наталю Когуську, Ольгу Войценко, Анастазію Рурик, Стефанію Пауш, Катерину Міськів, Софію Василишин і Анну Токарик. З Провінціяльних голов відвідали наш відділ пані: Галя Гнатишин з Саскатуну, з Манітоби: Ольга Войценко, Франя Новосад, Марія Юрків, Анастазія Григорчук, Марія Марко, Єлисавета Білич, Ольга Завісляк, Марія Білоус.

Згадані голови у своїх промовах залишили нам цінний дороговказ відносно праці в організації та закликали, що лише спільними силами можна буде допомогти свойому народові тут в Канаді і в Україні. Оцим членкині нашого Жіночого Товариства складають щиру подяку всім першим основницям і головам, що досі очолювали Союз Українок Канади за їхню віддану працю в користь організації.

За час існування Жіночого Товариства в Давфині ми відбули два ювілеї. Перший у 20-річчя в 1949 р., а другий у 35-річчя в грудні 1964 р. На 20-літнім ювілею були запрошені гості, пані Савеля Стечишин, довголітня голова Централі С. У. К. і тодішня голова Союзу пані Ольга

Войценко. На 35-літнім ювілею була знов запрошена пані С. Стечишин і голова Провінціяльної Екзекутиви на Манітобу С. У. К. панна Теодора Гаврисишин. Згадані гості-бесідниці звеличали наші ювілеї. Їхні промови піднесли присутніх на дусі та скріпили віру, що лише в організації сила.

Жіноче Товариство відзначило 14 членкинь 1961 за їхню 25-літню приналежність до організації С. У. К. Їм було вручено грамоти з признанням за їхню працю. На цім святі промовляла гостя пані Наталя Когуська, колишня голова С. У. К., письменниця, а тепер головна редакторка журнала „Промінь”. Тут саме місце згадати, що членкині нашого відділу дуже вдоволені і горді, що діждалися власного журнала. Поверх 30 членок стали передплачувати „Промінь”, як він тільки почав виходити.



Савеля Андрейчук-Бучій,
колишня членка відділу С. У. М. К. в Давфині. Тепер мешкає в Ґілберт Плейнс, Ман. Савеля прекрасно опанувала мистецтво писання писанок.

Кожного року Товариство влаштовує базар перед Великодними Святами, де продається українське Великодне печиво, вишивки, кераміка, різьблені речі і куховарські книжки (авторка — С. Стечишин). Час від часу маємо виставку українських експонатів і демонстрацію писання писанок. Наші базарі відбуваються дуже успішно завдяки всім членкам, що поділені на різні комітети. Вони щиро працюють і прекрасно вивязуються зі своїх завдань. Базар церковної громади відбувається в грудні перед Різдвом, на якому членки нашого відділу не менше допомагають, щоб він був успішний.

Від 1943—1945 р. і вдруге від 1949—1953 р. був осідок Провінціяльної Екзекутиви С. У. К. на Манітобу в Давфині. Історія Провінціяльної

Екзекутиви за той час є докладно описана в ювілейній книжці С. У. К. „Чверть століття на громадській ниві", тому обмежуємося лише до цеї коротенької згадки.

Праця Жіночого Товариства в час другої світової війни була досить замітна. Членкині шили, виплітали речі і давали жертви для „Червоного Хреста". Посилали пакунки воякам за море, піддержували фінансово українську кантину в Англії. Брали участь в „теґ-дейс" і в прийняттях для вояків. По війні висилали пакунки українським родинам, що знаходилися на скитальщині. На заклик Централі С. У. К. жертвували $49.75 на закуп амбулянсу. Також товариство постійно жертвувало на фонд Ольги Петлюри, що осталася вдовою після трагічної смерти її мужа Отамана Симона Петлюри.

Як церковна громада почала плянувати будову нової, більшої церкви, то Жіноче Товариство заявилося помагати фінансово. Перших $1,000.00 на будову нової церкви товариство передало церковному зарядові 1954 р. і від тоді кожного року жертвує поважну суму грошей.

Жіноче Товариство є афілійоване в льокальній Жіночій Раді (Dauphin Council of Women). Делеґуємо представниць на їхні збори. Деколи членки входять в склад екзекутиви Жіночої Ради. За головства пані Ольги Арсенич наше товариство мало виставку українського мистецтва в спеціяльній програмі Жіночої Ради.

В минулому році, 29—30 липня 1966 р., відбувся в Давфині перший Канадійський Національний Український Фестиваль. До комітету фестивалю були вибрані членкині нашого Товариства: Марія Андрейчук, Марія Білоус і Зеновія Крип'якевич. Вони занялися збіркою українських експонатів і приготовили виставку, яку оглядали і подивляли тисячі присутніх на фестивалі з кожної провінції Канади. Речі музейної вартости були визичені з центрального музею С. У. К. в Саскатуні і з музейної філії при Катедрі Пресв. Тройці в Вінніпеґу. Також допомогли нам з експонатами одиниці з околиць Давфину.

Щира подяка належиться всім тим, що визичили речі на виставку в часі фестивалю, а членкам нашого товариства за їхню поміч в приготованні вистави.

Цього року, 26 лютого 1967, Жіноче Товариство вшанувало почесним членством пані Ю. Дух за її працю в організації впродовж 39 років. В січні цього самого року Юстина Дух дістала також признання (цитацію) від льокальної Жіночої Ради. В минулому наше товариство було дало почесне членство пані І. Шемелюк (тепер вже покійна) і пані Анастазії Прошак, що живе тепер в Ґрендвю, Ман.

В цім короткім нарисі історії Давфинського Жіночого Товариства не можемо оминути тих, що від'їхали від нас в інші місця, які щиро разом з нами працювали. Також з жалем згадуємо тих, що відійшли на вічний спочинок. Всі ці членкині віддано працювали для добра спільних громадських і релігійних потреб.

Жіноче Товариство в Давфині вже має за собою 39 літ громадської праці. Ми старалися виконувати наші обов'язки в міру наших сил на

громадській і церковній нивах. Щонайважніше то те, що ми змогли виховатися на свідомих членів української спільноти і добрих громадян Канади, не забуваючи, що ми є доньками великого українського народу. У наших серцях живе національна свідомість і любов до наших сестер і братів, що живуть в поневоленій Україні.

У сороковліття нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді бажаємо висловити щире признання Блаженнішому Митрополитові Іларіонові, всім Високопреосвященим Єпископам, Голові і Управі Консисторії, всьому Всечесному Духовенству, а головно всім Всечесним Отцям — парохам Давфинської громади св. Юрія, з котрими нам приходилось спільно працювати. Бажаємо всім доброго здоров'я на многі літа! Висловлюємо якнайкращі побажання з нагоди Ювілею.

ІМЕНА ЧЛЕНКИНЬ, ЩО БУЛИ ГОЛОВАМИ ВІД 1928—1967 Р.

Анна Мороз 1928 р., добр. Мих. Лещишин (1929 р.), Меланія Шкварок (1930 р.), добр. Мих. Лещишин (1931 р.), добр. Марія Грицина (1932 і 1933 р.), Марта Огрич (1934 р.), Юстина Дух (1935 р.), Юстина Стокотельна (1936 р.), Марцеля Ґаджоса (1937—1938 і 1939 р.), Юстина Дух (1940—1941 р.), Марія Юрків (1942 р.), Юстина Дух (1943—1944 р.), Одарка Ярема (1945 і 1946 р.), Анна Кіндрат (1947 р.), Юстина Дух (1948 р.), Марія Білоус (1949 р. і 1950 р.), Анна Чайковська (1951 р.), Юстина Дух (1952 р.), Ольга Арсенич (1953 р.), Марія Білоус (1954—1955—1956 р.), Юстина Дух (1957 р.), Анастазія Дроздович (1958 р.), Анна Мазур (1959—1960 і 1961 р.) ,Марія Білоус 1(962 р.), Марія Андрейчук (1963—1964 і 1965 р.), Юстина Дух (1966 р.), Марія Андрейчук 1967 р.

ХОР

Наша рідня пісня є дуже важливою і одночасно чудовою ділянкою української культури; вона віддзеркалює душу народу. Постепенно вона витворювалася в людському житті ще від давних-давен, і вона ще й сьогодні лунає староньким відгомоном. Сьогодні, прислухаючись до неї, ми відчуваємо душею душу забутої давнини.

Кожний вік, кожне століття, кожна ґенерація, як також кожний відтинок українського життя має свою притаманну пісню. Пісня, це є віконце, через яке можна заглянути в людські душі, і тим самим можна уявити собі ступінь їх розумового розвитку і музичних вартостей.

В соціяльних гуртках співаємо народних веселих і бадьорих пісень; на весіллі співали весільних пісень, на святах святкові пісні, так як на Різдво коляди, а на Великдень урочисті пісні й гагілки. На Богослуженні співаємо служебних пісень і так кожна інша пісня є пристосована до різного соціяльного зібрання, до особливого настрою, пори року і різних потреб.

Українці є любителями пісні, бо спів походить з природних явищ, серед яких люди жили. Їхня музика відтворює гармонію гір і низин, рік і озер, землі і неба. І де лише українець жив, чи у Карпатах, чи на По-



Церковний хор під проводом добр. Новицької.

діллі, чи над Дніпром, чи над Чорним морем, чи він був реалістом, а чи витав мріями до неба, всюди він витворив свою власну пісню, яка підходила йому в його оточенні, щоб зробити його життя багатшим.

Українські композитори-музики писали і передали нам в піснях нашу сіру минувшину для нашої насолоди; коли б лише ми зуміли передати музичні скарби нашому будучому поколінню.

Приглянься до теперішного нашого життя відкритими очима, то побачимо, як поволеньки ми тратимо те все, що нам передано. Візьмім лише два приклади і признаймося щиро, коли побачимо правду. Вже не чути ні весільних пісень, ані гаївок. Подекуди ще почуємо мішані хори старших співаків і дитячий спів, там де ще ведеться рідна школа. Але й тут починає затихати українська пісня.

Сорок років тому народна пісня гриміла в Народних Домах. Вона виривалася крізь стіни і дах і відгомін її линув в Україну, щоб там, творці цієї пісні, почули її інтонації. Чотири десятків років тому майже в кожній публичній школі пісня гомоніла дитячим голосом; сумувала на весіллі і весною розвивалася коло церкви. А тепер лише почуємо її на платівках, або в більших містах, в таких патріотичних осередках як Давфин, де ще завзято провадиться культурно-освітна праця.

Ще від самого початку українська православна громада в Давфині плекала свою пісню. Так діти, як і старші вивчаються співати, а церковний хор ще далі ведеться з неменшим захопленням тепер, чим вівся колись. Давфинська православна громада як мала колись так і тепер має добірних співаків, що мають дар до співу і посвячують багато свого часу на проби. Диригент хору, Галина Гендерсон з Лазаруків, присвя-



ХОР ГРОМАДИ У.П.Ц. СВ. ЮРІЯ В ДАВФИНІ, ДИРИҐЕНТ ПАНІ ГАЛИНА ЛАЗАРУК-ГЕНДЕРСОН СТОЇТЬ ЗПРАВА

чує багато свого часу для хору. Її попередники були, свого часу, добрими диригентами і їх праця була підвалиною теперішного хору.

Співу вчили ось такі особи: о. Цукорник ,о. Гребенюк, о. Стратійчук, Григорій Дутчишин, добродійка Новицька, Василь Лазарук, а тепер Галина Гендерсон.

Якою насолодою для живучої душі є спів!? Пісня вигладжує і успокоює працею напружені нерви; виповнює в людській істоті опорожнені кутики в серці і додає охоти до пізнання нашого милого минулого.

Хор і дириґент Української Православної Громади св. Юрія в Давфині стоять на сторожі української пісні, яка своєю таємничою величчю і чудесною гармонією наповняє наше душевне почуття.

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ МОЛОДИХ МУЖЧИН

Повоєнні роки змінили характер людей, та з цією зміною прийшов інший спосіб думання. Переживши кілька важких років депресії, люди почали жити вільнішим життям, бо в цю пору вже було більше грошей. Молодь почала переселятися з одного місця на друге, шукати кращих заробітків і вигіднішого життя.

Багато з цих молодих людей лишилося поза організаційним нашим життям. Інші відчували, що лише в активній організації можна знайти повніше задоволення. Молоді мужчини, які приглядалися праці старших людей, не були задоволені темпом кроку їх життя. Як також вони приглядалися молодим людям, які з нетерпеливости шукали за чимось ліпшим.

Молодь, хоч не говорила про це голосно, то між собою висловлювала свою неоднозгідність із старшими, молоді мужчини це зауважили. Дуже мало молоді інтересувалося різними організаціями. Кілька молодих мужчин дали собі такий запит: Хто візьме керму наших організацій, якщо ми не заохотимо молоді до праці?

Н. Швець, Ф. Чайковський, і Е. Пенделяк, при горнятку чаю, почали про це думати, говорити, а далі і шукати виходу, щоб в якийсь спосіб не допустити до втрати здібних молодих людей, і якось приєднати їх до праці в різних організаціях. А це не було легко. Маленьке число молодих членів громади належало до СУМК, а цього їм було замало, бо молодь є повна енерґії, яку мусить в якийсь спосіб зужити.

При кінці 1958 року Н. Швець, Ф. Чайковський і Е. Пенделяк рішили запросити якнайбільше молодих мужчин, котрих батьки належали до Української Православної Церкви св. Юрія в Давфині, або були прихильниками цеї громади, на соціяльну забаву в Народному Домі. На цьому товариському зібранню ініціятори порушили справу потреби організації молодих мужчин.

На початку 1959 року гурток знова зійшовся і створили заряд. Федір Маловський очолював цей заряд, але що цього року товариство ще не мало певного напрямку своєї діяльности, то нічого не зробилося.

На наступний рік Антін Ковальчук був головою і заряд ще не зміг зробити пляну праці, бо щоб побудувати щось солідного, то треба доброго пляну і здорового фундаменту.

І. Симчич, І. Савчук, Н. Швець і В. Лазарук написали статут і правила, яким члени є зобовязані коритися і притримуватися. Статут затвердив назву: Товариство Українських Православних Молодих Мужчин. Одною з вимог є, що член мусить мати поверх 21 рік, має бути членом або прихильником Української Православної Громади і доброго характеру. Після цього 22 членів з цього товариства вписалися в члени Української Православної Церкви св. Юрія в Давфині.

Духова ціль цього товариства була: зберігати українську мову, віру і наші одідичені звичаї. Вишукувати і заохочувати молодих українців до народної і церковної праці.

Найбільшим завданням було виробляти характер, вивчатися провідництва і співпраці в роботі. В цій ділянці товариство давало стипендію інтеліґентним молодим людям, щоб поглиблювали науку на літних курсах в Колеґії св. Андрея у Вінніпеґу. В додатку до цього товариство зобов'язалося фінансувати будову Православної Церкви в Давфині.

Через два роки Ф. Чайковський був головою цього товариства, а опісля він став головою церковної громади. Д. Кирилюк був головою Товариства, а після цього став скарбником православної громади.

Це товариство збирається в Народнім Домі, і воно є нероздільною частиною всієї громади і тому, що на церкві ще тяжів довг, то щоб помогти сплатити його, передали до церковної каси $13,000.00.

В минулих трьох роках товариство пожертвувало на Колеґію св. Андрея у Вінніпеґу $600.00 (по $200.00 річно), як також підтримували студентів на літних курсах в Колеґії.

Важливою ціллю цього товариства є винагородження молодих людей в сумі $25.00 і дарування мініятурного щита (shield), як також закріплення плитки на великому щиті, на якому є вирізане прізвище контестанта в змаганню. Компетиція на це змагання є відкрита для кожного члена СУМК, молодшого і старшого, як також для молоді, родичів, які є членами Української Православної Церкви в Давфині.

Це не є компетиція якоїсь певної галузі, або окремої діяльности. Товариство бере під розвагу працю не лише студента, але й звичайного працівника, який або яка, інтересується повним активним життям в котрійнебудь складовій організації, яка є в тісному звязку з православною громадою.

Товариство стежить за активними молодими членами громади, уважає на їхню поведінку, працю в організації, до якої член належить, на шкільну науку, загальну характеристику і хотіння набути знання провідництва, щоб з часом станути в проводі громади. Коли вишукається таких молодих членів, то це товариство вибирає три судді, які остаточно рішають, на підставі всіх даних, кому належиться грошева нагорода в сумі $25.00.

За 1965 рік таку нагороду дістала Лусі Гавриш за її успішне змагання в Контесті Королеви СУМК на Манітобу.

За 1966 рік Олеся Ситник дістала нагороду за те, що вона була відзначена як найпримірніша студентка в Колеґії св. Андрея і дістала нагороду від Провінціяльної Екзекутиви СУК.

Ось такі члени були нагороджені Товариством на покриття коштів літнього курсу в Колеґії св. Андрея:

рік 1964 Петрунка Соляр — $100.00.
рік 1965 Делюся Бучій — $100.00.
рік 1966 Євгенія Ґорчинська — $100.00 і
Олеся Ситник — $100.00.

Олеся Ситник заслуговує на спеціяльну увагу. Вона виявила найбільшу здібність на літніх курсах в Колеґії св. Андрея. Товариство У. П. М. М. нагородило її щитом і $25.00 готівкою. Також провінціяльна екзекутива С. У. К. подарувала її $25.00.

За минулих сім років члени Товариства Українських Православних Молодих Мужчин помагали приготовити членів до активної праці в громаді, щоб зайняли певні функції і обов'язки в наших складових організаціях. Натиск є, щоб освідомити молодь, щоб пізнали потребу і красу одідичених традицій і культуру і на далі осталися канадійськими українцями такими, як були піонери.

В сороклітний Ювілей Української Православної Церкви св. Юрія бажаємо громаді в Давфині, щоб заряди і священики надальше давали своїм членам в різних складових організаціях релігійний і громадський провід.

Комітет на 1967 рік:

Н. Швець — голова.
Л. Соляр — заст. голови.
Й. Ситник — секретар.
Т. Юрій — скарбник.



Товариство Українських Православних Молодих Мужчин.

СОЮЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ КАНАДИ

Нині, в 1967 році, почути як на своїх зборах молодші і старші Сумківці говорять і пишуть по українськи, то це справді велика приємність. Сумківці відчувають потребу української мови, вони є горді, що говорять і пишуть свої звіти по українськи. Вони знають, що їм треба вчитися української мови.

У Давфині старші і молодші Сумківці мають свою Надзірну раду, інструкторів, капеляна і свої повні заряди. Для кожного є визначена праця і кожен виконує свій обов'язок, менше, чи більше радо в залежності від своїх інтелектуальних здібностей. Та мало є таких провідників, що мали б хоч таке образовання, яке мають учителі публичної школи; а щоб дати молоді добрий провід, то треба добрих провідників. А молодь прагне знання. Вона хоче вчитися, хоче чимось бути, хоче поради.

Сьогоднішна молодь живе зовсім в іншому оточенні, як та молодь, що жила тридцять років тому. Хоч до певної міри вона є нетерпима і самовільна, то одначе вона прагне поради від старших, щоб увійти у громадське життя. Сумківці хочуть такої поради, щоб із своїм теперішним поривом до життя не зійти на блудну дорогу, але й заразом притриматися життевого темпу теперішного життя, якого не можна замінити якимось іншим. Загальна молодь і Сумківці хочуть мати голос, як члени в канадійському суспільстві. Вони хочуть признання.

Сумківців можна порівнати до вічнотекучого, невичерпного джерела кристальної води: „"like Wishing Well at Clear Lake". Вони є переповнені життям, енерґійні; вони мусять жити нормально згідно з тепе-



Старший Відділ СУМК ім. І. Мазепи, капелян і Надзірна Рада — 1962 р.



СОЮЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ, ВІДДІЛ ІВАНА МАЗЕПИ, ДАВФИН 1962.

рішними соціяльними вимогами, і в якийсь спосіб вони мусять зужити свою надмірну енерґію. Вони бажають цілим своїм молоденьким серцем зужити свою енерґію на щось доброго і корисного, не лише для їх самих, але й для громади.

Щоб використати цю енергію то Сумківцям треба постійного провідника, щоб не диктував, але помагав їм розвивати свої духові сили. На жаль, нам бракує таких провідників, хоч всюди тепер знаходяться вчителі, що могли б дати такий провід, та між нами дуже мало їх є.

Сумківці ведуть свою працю по своїй здібності і так багато, як час на це їм позволяє, бо кожне з них ходить до школи. В першій мірі вони мусять пильнувати своїх наук. Хоч їх тут є маленьке число, та за те вони мають вроджену здібність до громадської праці. Кількох з них вже займають провідне і відповідальне становище і безперечно вони стануть у слушний час в проводі нашої громади.



Танцюристи і інструктор танків П. Чайковський.

Під цю пору Евгенія Юрій і Мирна Бойчук, Сумківки, вчать дітей в Недільній школі кожної неділі, і це вони роблять безплатно.

Активність СУМК-у в Давфині є гідна окремої уваги. Сумківці, поза своєю щоденною працею, вивчали ролі, ходили на проби і виступали в концертах і представленнях, не тільки в Давфині, але виїздили до Етелберт, Ґилберт Плейнс, Роблин, Йорктон, Овкборн і Вінніпеґу. Кожного Різдва, на 7-го січня, ідуть колядувати і співають хорально. Вони учащають на Сумківські з'їзди, беруть активну участь в різних компетиціях. Старші дівчата, коли заходить потреба, помагають жінкам доставляти їжу до столів під час празника, обіду чи вечері. З молодшого СУМК-у хлопці тримають свічки в церкві під час Богослуження. Коли

до Давфину загощують Сумківці з інших відділів, то наші Сумківці вишукують і дають гостям приміщення.

Вони мають свою власну касу і завжди уділюють якусь частину своїх грошей на Народний Дім, церкву і Колеґію св. Андрея у Вінніпеґу, як також дають свою оплату до провінціяльної екзекутиви. Як показує їхній звіт в протоколах з 26-го квітня 1967, то старший СУМК, відділу ім. Івана Мазепи, має $447.29 в банку. Цей відділ начисляє лише 20 платних членів — занотовано, що на ці збори явилося лише 16 Сумківців — це є не абиякий поступ у веденні господарства відділу. Молодший СУМК має у своїй касі $130.96.

Було сказано — і то дуже правильно, що відділ у Давфині є найактивнший в цілій Манітобі. Про цей вислів посвідчить ось що: На 8-го жовтня 1962 р. в Йорктоні, де відбувалися змагання в драматичних виставах, Сумківці з Давфину вийшли горою. Цей відділ виграв чашу за найвищий попис у цьому змаганню. Діянна Старко, Сумківка цього відділу, була признана суддями найкращою акторкою і винагородили її трофеєм-чашою.

Компетиція на королеву була другим здобутком для Давфинського відділу СУМК.

8-го листопада 1964 року Діянна Базай виграла корону.

В 1965 р. Лусі Гавриш зістала королевою.

На 12-го листопада 1966 р. Мирна Бойчук була коронована і обрана королевою на провінцію Манітоба.

Цього самого року на першому українському фестивалі в Давфині Сумківці взяли активну участь в ньому і вийшли переможцями. Вони мали свій порон ("float"). Давид Кирилюк з молодшого СУМК-у дістав нагороду в сумі $75.00 і чашу за танок „Чумак". Дівчата мали виставку вишивок і подушок.

Без жодного вагання, або переборщення можна сказати, що Сумківці в Давфині є взірцевим відділом і православна громада є вповні задоволена з їх похвальної праці. Сумківці є дбайливі, є працьовиті, шанують рідну мову і понад все — є інтеліґентні.

Багато молодих мужчин і жінок в Давфині, які колись були членами СУМК-у, є тепер активними членами різних комітетів в православній громаді. Вони зайняли відповідні місця і їх Сумківський досвід тепер стає дуже в пригоді.

Наша будучність буде повністю залежати від теперішного проводу Сумківців. Треба мати це на щоденній увазі, щоб помогти їм і приготовити Сумківців до активної праці в суспільстві та дати їм практичне виховання.

Кожний учитель знає, що кожна дитина, молодші і старші Сумківці, живуть у свойому власному світі, який є відмінний від світу дорослої людини. Вони мають уяву, зацікавлення своїми справами і прагнуть виявлятися у своїх обов'язках в молодший, більш динамічний спосіб. Щоб зуміти повести молодь, то кожний учитель чи провідник мусить пристосувати себе до рівня їх світу, але заразом уживати свій стар? ший досвід і спрямовувати їхні бажання в потрібну сторону. Сумківців



СТАРШІ СУМКІВЦІ, НАДЗІРНА РАДА 1964.

треба заохотити до вивчення рідної мови, але треба до них говорити такою мовою, яку вони можуть зрозуміти. Їм треба говорити про речі чи справи, які є для молоді цікаві. Рівень мови і тема мусять бути такі, які зможуть захопити їхній розум і витворити бажання до дальшої науки.

Сумківська молодь складається тепер з третьої, або й може з четвертої ґенерації; отже, виховані на канадійському ґрунті і серед англійського оточення. Це є дуже побажане, щоб вони знали про українську старовину, але не сміємо забути про нашу власну минувшину в Канаді. А тут ми вже маємо за собою поважну історію, маємо письменників, поетів, маємо цілий ряд професіоналістів і громадських діячів, про яких молодь повинна знати, бо це є їх власне, канадійське, це є близьке їхньому серцю, це українське. Отже, подбаймо, щоб помогти Сумківцям зайняти провід, а це залежить від постарілої старшини, яка ще до сьогодні кермує всіма організаціями.

До Заряду молодшого відділу СУМК ім. Івана Данильчука на 1967 р. входять:

Іван Юрій — голова.
Катруся Ковальчук — заст. голови.
Іларій Грицай — секретар.
Афанасій Олесюк — заст. секр.
Денис Маранчук — касиєр.

Заряд старшого відділу СУМК ім. Івана Мазепи в Давфині, на 1967 р.:

Евгенія Юрій — голова.
Олеся Ситник — заст. голови.
Єлисавета Павлюк — секретар.
Евгенія Ґорчинська — касиєр.

Надзірна Рада:
Галина Гендерсон.
Євдокія Чайковська.
Михайло Фіцич.
Петро Чайковський.
Отець Максим Олесюк — капелян.

Пані Євдокія Чайковська (з родини Паламар, з округи Косів) впродовж багато років без відпочинку працює з Сумківцями. Як рідна мати вона піклується діточками, а коло них є так багато праці, бо не лише треба вивчати їх ролей в представленнях, деклямацій, пісень, але й до цього ще треба вивчати діточок, як вимовляти слова по українськи. В цій важкій праці помагають її пані Юстина Маранчук і Розалія Грицай.

СУМК і Українська Православна Церква в Канаді ще дальше стоять непохитно, як аванґард, щоб затримати і охоронити від загибелі українські звичаї і різноманітні культурні надбання, які ми одідичили. Передаймо це наступному поколінню.



С. Андрейчук,
голова відділу С. У. К. ім. Лесі Українки в Давфин, Ман. — 1963. За її головства зорганізовано молодший відділ С. У. М. К. ім. І. Данильчука.



Марія Білоус,
голова комітету молодшого відділу С. У. М. К. ім. І. Данильчука — 1963—1964 р.



Марія Ґорчинська,
голова комітету молодшого відділу С. У. М. К. ім. І. Данильчука — 1965 р.



Текля Шовдра,
голова комітету молодшого відділу С.У.М.К. ім. І. Данильчука — 1966 р.



Евдокія Чайковська,
голова і провідниця молодшого відділу С. У. М. К. ім. І. Данильчука, яка невтомно працює, підготовляє концерти і представлення з обома відділами.



П. Чайковський,
довголітній інструктор для обох відділів С. У. М. К. українських танків.



о. М. Олесюк,
Довголітній капелян С. У. М. К. в Давфині, який невпинно працює з молодю 7 років.



МОЛОДНИЙ ВІДДІЛ С.У.М.К. І СТАРША РАДА — 1967. Р

РІДНА ШКОЛА

Ще від початку зорганізовання православної громади в Давфині, діти, різного віку, від 6 до 16 років, ходили до рідної школи, щоб тим способом навчитися писати й читати по українськи. В початках батьки дбали про дітей, заохочували їх вчитися читати й писати і під їхнім наглядом діти, при помочі учителя робили дуже добрий поступ в школі. З часом вони стали освіченими членами громади.

За минулих сорок літ багато змінилося. Батьки, що не дбали про науку своїх дітей, побачили, що їхні діти забули те, що вивчилися в українській школі, і англійська мова взяла верх. Тепер тільки ті, що щиро дбають про рідну мову ще говорять, пишуть і читають по українськи.

Під час фінансової кризи були такі прикрі часи, що тяжко було спромогтися, щоб найняти здібного учителя, який зумів би не тільки вчити дітей рідної мови, але й хотів би працювати загально на народній ниві; а поле лежало широке до оброблення. Такі недомагання відбивалися не лише на дітях, але й на старшій віком молоді. Наука підупала, діти потерпіли в цьому.

Одним з найздібніших учителів рідної школи був Михайло Даркович. Він не лише мав досвід вчити дітей, але до цього ще був добрим режисером. Він приготовляв різні концерти, як також був талановитим артистом-малярем.

Між іншими вчителями рідної школи були наступні: П. Гаврачинський, Ю. Цукорник, П. Кочут, о. Гребенюк, о. Стратійчук, добр. О. Новицька, пані Юрків, о. Т. Славченко, пані Є. Чайковська і пані А. Мазур.

Від 1958 року Іван Савчук, місцевий вчитель публичної школи, вчить дітей в рідній школі. Діти приходять до школи кожної суботи і наука ведеться від 9-ої години рано до 12-ої години в полудне. Нема тепер так багато дітей, як було сорок років тому, однак ті, що цінять рідну мову не піддаються модерному впливові. Вони уважають, що двомовність є конечна, щоб не згубитися в суцільній асиміляції.

Тому, що час для науки рідної мови є надто обмежений, бо лише три години в тиждень, то не можна сподіватися чогось надзвичайного. Тут лише можна вчити розговірної мови, читати і писати, а цього замало, щоб защепити в дитину любов до рідного.

Всі учителі приготовляли коцерти на свята Тараса Шевченка, День Матері, Листопадове Свято, концерт на Миколаївський вечір, як також Іван Савчук приготовив зі старшими діточками, дитячу одноактівку „Наймичка", і виїхали до поблизьких околиць, а це для дітей було дуже потрібне.

Щоб зберегти свою ідентичність і двомовність, щоб виростити дітей, щоб з них були не лише добрі канадійці, але й добрі українці, то треба посвятити на це більше часу як три години в тиждень, і треба мати більше грошей для шкільних потреб. До цього ще треба додати добірні читанки для дітей. Ці читанки мусіли б бути достосовані до дитячого розуму, вони мусіли б бути захоплюючі і практичні для науки канадійських дітей.



РІДНА ШКОЛА — УЧИТЕЛЬ ІВАН САВЧУК — 1958 Р.



Учні Рідної Школи і учитель Іван Савчук, 1966.

Учні і учитель Іван Савчук, Рідної Школи, 1966.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА

Недільна школа є одною з найважніших виховних інституцій в православній громаді в Давфині. Без неї не можна обійтися, бо „не лише хлібом чоловік живе”. До повного фізичного життя треба додати й душевного корму.

Ще від заснування Української Православної Церкви св. Юрія в Давфині духовенство і миряни вели недільну школу, щоб приготовити діточок до служіння Богові, церкві і людству. Услуга цим трьом установам є нероздільною, бо хто служить людині і своїй церкві, то вже він і служить Богові. А щоб виховати дитину на доброго православного християнина, то в першій мірі треба вщепити в дитину хотіння пізнати різницю між добром і злом. Це є наука моралі.

Висока мораль є найпотребнішою прикметою православного християнина, бо кожна моральна людина має любов і пошану до свого краю, народу, мови і Бога. Знання і дотримання сім християнських чеснот стримує людину від зла і вже звичайно вона не піде на манівці. Лише наука катехизму приготовляє дитину до релігійного життя православної церкви і пізнання Бога. Така наука є конечна, щоб кожна дитина постепенно входила в релігійне життя.

Православна громада в Давфині є дуже щаслива, що мала і ще має цілий ряд знаменитих учителів, що без жодного фінансового винагородження, кожної неділі, від 10-ої години рано до 12-ої години обіду, вчать дітей в недільній школі. Колишні священики і учительки лишили за собою чудовий результат, бо нині маємо багато молодих мужчин і жінок, які є вірними членами церкви.

Тут подамо прізвища учительок, котрі вчили дітей в недільній школі (точного списка не маємо на руках): панночка — Маруся В’юн, Олеся Дух, Діянна Ковальчук, Іванна Лесишин, Оля Підлипна, Діянна Старко і Аделя Чайковська; пані: Анна Буртняк, Анастазія Дроздович, Марія Ґорчинська, Єлисавета Підлипна, добродійка Еріка Олесюк, Анна Склепович і Марія Царук.

Цього року такі вчительки вчать в недільній школі; пані: Стефанія Лелик, Юстина Маранчук, Савеля Журковська, і панночки: Євгенія Юрій і Мирна Бойчук — Сумківки.

Невтомний і добросовісний парох о. Максим Олесюк приготовляє програму і матеріял до науки релігії в недільній школі, і він є опікуном моральної і релігійної науки.

Учительки працюють безплатно, але батьківський комітет, який опікується недільною школою обдаровує учительок подарками. При кінці кожного шкільного року вони мають пікнік, щоб закінчити цілорічну працю розвагою.

Сьогодні недільна школа дуже добре стоїть. До неї учащає 80-ро дітей і це є добра ознака, що і надалі не лише недільна школа, але й Українська Православна Церква св. Юрія в Давфині буде існувати.



УЧНІ, ВЧИТЕЛІ І КАПЕЛЯН НЕДІЛЬНОЇ ШКОЛИ, 1965.



УЧНІ І ВЧИТЕЛІ НЕДІЛЬНОЇ ШКОЛИ, 1966.

Ukrainian Orthodox Church of St. George in Dauphin

The administration of the Ukrainian Orthodox Church in Canada is based on democratic principles. The supreme authority is vested in Sobor, which is convened every five years, and to which parishes send delegates. The clergy also participates in Sobor. The members of the parish are the owners of their property and they are responsible for the well-being of their parish. All parishes, of course, belong to the Ukrainian Orthodox Church of Canada.

Upon the request of few men Rev. Kutcher came to Dauphin in 1927 and held the first Ukrainian Church Service at the home of Mrs. Lubinecki. The Service was conducted entirely in Ukrainian language. Prior to this the Holy Liturgy, the Bible and all religious books were written in an old Slavonic language which was barely understood by an average person. Following the first Service Rev. John Mayba became the first resident priest in Dauphin.

The beginning was difficult and the pioneer work was slow to take root. However, there already were two Orthodox churches in the neighbourhood, one at Kosiw and one at Ashville, and the influence of these pioneer parishes had helped to mould the opinion of the thinking individuals. The leading men and the priest had laid the groundwork for the first organizational meeting which was held on February 10, 1929. There were seventeen members present and Rev. D. D. Leschishin was in attendance. The following members were elected to the committee: A. Evachevsky, chairman; D. Senchuk, vice chairman; M. Trendiak, secretary; and M. Kufley, treasurer.

By this time the illiteracy was less prevalent than it had been at the turn of the century when the homesteaders, the pioneers of the district, were in the majority. The younger generation was able to read and write in both languages, the English and the Ukrainian, and this had helped to form their opinion in regard to the type of the church they wished to have.

Of the three Ukrainian weekly newspapers at this time Ukrainian Voice was by far the most enlightening in its editorials and articles pertaining to identification of Ukrainian in Canada. It also dealt widely with the history of the church. The people who read this weekly came to realize that the Ukrainian Orthodox Church was their hereditary church, an original church of Ukraine.

Another vital point which had helped a great deal to build the church was its language. The parishioner wanted to understand not only the Holy Liturgy but also the Gospel. The old Slavonic language which had been used in the church for hundreds of years was not readily understood by the congregation. Dr. Ivan Ohienko, once the professor of Ukrainian language and literature, presently the Metropolitan of Ukrainian Orthodox Church of Canada, had translated much of the religious material from an old Slavonic language into Ukrainian, and subsequently the pioneer priests: Rev. Dr. S. W. Sawchuk; Rev.

D. F. Stratychuk; Rev. P. Sametz and Rev. Yeronim Hrycyna adapted it to the needs of Canadian Ukrainians.

The priests, who thoroughly understood the spiritual needs of the people and were whole-heartedly dedicated to the cause, had helped to strengthen the parishes and consequently the whole church. True to their calling, they spread the fundamental teaching far and wide and consequently the people themselves became aware of the necessity to satisfy the inner desires of the soul.

These were the years of financial depression. However, in 1933 the members of the parish decided to build the first Ukrainian Orthodox Church of St. George in Dauphin. In order to widen the membership it was necessary to further instruct the people in regard to the services of the church. A series of lectures and addresses on national themes were inaugurated. Religious sermons were held periodically. The usual activities, such as we have them now, variety concerts, drama, choirs, the organizational work of the women's section and the youth's, dinners, banquets, picnics, and open-air church Services attracted the people and hence increased the membership.

One of the most important activities was teaching the children to read and write in Ukrainian and to continue with Sunday School. Those who were willing to learn their mother tongue are now the leaders of the present congregation. Others who had neglected to learn about their cultural inheritance are now realizing that they and their children have lost that which is preciously their own. It is a loss which always reflects upon the character of the loser and because of it he feels the poorer because of the loss.

An improper bringing up of a child can almost invariably be attributed to the neglect of his parents; for the church, the school and the society in which he lives can only act as an auxiliary to polish up the formation of his character and assist him to become a useful citizen.

No other people in Canada have a culture similar to that of the Ukrainians. Other peoples are interested in Ukrainian Christmas Eve twelve lenten dishes, the Easter "Paska", songs and dances, cross-stitch art and above all the unsurpassed beauty of Easter egg designs. Such attributes always enrich one's own culture; they want something that is beautiful in others.

As the years passed the original church building was becoming too small for the size of the congregation. There was no alternative but to build a larger church, and as early as 1954 a demand for a new church was voiced at the meetings. But there never was a parish in which the work had gone on smoothly and the Dauphin Orthodox congregation was no exception. There was a rift among the members. However, the intelligence, the better sense and goodwill among the majority of the members and the leaders prevailed. Eventually the parish sold the old church and began to build the present one.

It took a great deal of hard work. The women's section had carried its great share of burden. The original estimate of the cost

of the building was set in the neighbourhood of $17,000, but before the present edifice was completed this figure jumped to a staggering sum of $200,000. During the span of ten years this amount was raised by several branches of different organizations which belong to the parish, and now the cost of the building of the Ukrainian Orthodox Church of St. George in Dauphin is being fully paid for. Presently the congregation has a membership of almost 200 families who still adhere to their inherited customs, their traditions and their Ukrainian culture.

A great change took place in the past forty years.

"The old time changeth, yielding place to new
And God fulfils himself in many ways." — Tennyson.

In 1927 Ukrainian was the only language used in the homes and at social gatherings. By 1967 the English language became dominant in a great many homes. Many parents are neglecting to teach the mother tongue to their children. Feeling smug in their affluence and unappreciative of their own indentity, they are unaware of the privileges the bilingual and bicultural heritage is offering them. Whether the church and its conscientious members will be able to retain their way of life will depend entirely on their work and the education of the young generation, for the changing conditions of life must be met with a different approach in leadership of the youth.

Thus far the parish of Ukrainian Orthodox Church in Dauphin had been progressing admirably well. The ministers and the teachers of Sunday and Ukrainian schools have done and are still doing their share of work. But in comparison with the size of the parish the attendance of children in schools and the attendance of youth at church services is hardly commendable. The reasons for their absence can be quite easily ascertained.

It would be advisable and to the advantage of the parish, if the parents, who are not adequately interested in the welfare of their children would take a greater interest in the church and other branches of organized work and teach their children the way their forefathers have taught their children. For to lose one's own culture is to lose one's own identity. Without such attributes we are nothing.

It is urgently necessary for the parents, the priests, the leaders and the teachers in every branch of their profession to adjust themselves to the changing conditions and find the means and ways to safeguard our identity. The question is: To be or not to be. It is also imperative and indispensably necessary that Ukrainian Orthodox Church in Canada must remain the leading vanguard of the Ukrainian culture in Canada.

ЗАРЯДИ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ЮРІЯ В ДАВФИНІ ВІД 1927 РОКУ ДО 1967 РОКУ:

Антін Івачевський — голова.
Д. Сенчук — заст. голова.
М. Трендяк — секретар.
М. Куфлей — касиєр.

1931 рік

АНТІН ІВАЧЕВСЬКИЙ — голова.
М. МАКОВСЬКИЙ — заст. голови.
М. ТРЕНДЯК — рекорд. секретар.
М. ҐАДЖОСА — касиєр.

1933 рік

АНТІН ІВАЧЕВСЬКИЙ — голова.
Й. ГАВРАЧИНСЬКИЙ і Д. ШМИЛЬСЬКИЙ — секретарі.
М. ҐАДЖОСА — касиєр.
І. ДУХ — господар.
П. КОВТУН, М. ЛОЗОВСЬКИЙ, С. ҐУРА — контрольна комісія.
Старші брати:
П. ПРЕСУНЬКО, Д. ШЕМЕЛЮК, П. КОВТУН.

1935 рік

А. ІВАЧЕВСЬКИЙ — почесний голова.
В. ҐРОДЗІК — голова.
П. КОВТУН — заст. голови
М. ҐАДЖОСА — секретар.
М. ТРЕНДЯК — рекорд. секретар.
М. ЛОЗОВСЬКИЙ — касиєр.
Ю. БІЛОУС, С. ҐУРА, І. ГОЛОВИК — контрольна комісія.

1936 рік

П. КОВТУН — голова.
А. ІВАЧЕВСЬКИЙ — скарбник.
М. ҐАДЖОСА — фінанс. секретар.
М. ТРЕНДЯК — рекорд. секретар.
М. ЛОЗОВСЬКИЙ, І. ДУХ, С. ҐУРА — контрольна комісія.

1938 - 39 - 40 роки

П. КОВТУН — голова.
П. САМЕЦЬ — заст. голови.
А. ІВАЧЕВСЬКИЙ — скарбник.
І. ЮРКІВ — секретар.
Ю. БІЛОУС, В. ҐРОДЗІК, М. ҐАДЖОСА — контрольна комісія.
пані НЕҐРИЧ, ШЕМЕЛЮК, КОВТУН — старші сестриці.
САМЕЦЬ, ДУХ — старші брати.

1941 рік

П. КОВТУН — голова.
С. ҐУРА — заступ. голови.
А. ІВАЧЕВСЬКИЙ — скарбник.
І. ЮРКІВ — рекорд. секретар.
ГОЛОВИК, БІЛОУС, ЮРКІВ — контрольна комісія.
ДУХ, САМЕЦЬ — старші брати.
пані ШЕМЕЛЮК, САМЕЦЬ, ШМИЛЬСЬКА — сестриці.
ГОЛОВИК — господар.

1942 рік

В. ҐРОДЗІК — голова.
І. ДУХ — заст. голови.
Ю. БІЛОУС — скарбник.
М. ПОДВОРНИЙ — секретар.
КОВТУН, ІВАЧЕВСЬКИЙ, ЮРКІВ — котрольна комісія.
ДУХ, ГАЛИК — старші брати.
пані САМЕЦЬ, ШЕМЕЛЮК, ШМИЛЬСЬКА — старші сестриці.

В. Ґродзік зрезиґнував. На голову громади вибрали А. Івачевського. Зайшло непорозуміння в справі резолюції щодо зміни священика. Ю. Білоус зрезиґнував, а І. Самець був вибраний на пост скарбника.

1942 - 43 роки

В. ҐРОДЗІК — голова.
І. ДУХ — заст. голови.
М. ПОДВОРНИЙ — секретар.
С. САМЕЦЬ — скарбник.
КОВТУН, ЮРКІВ, ТРЕНДЯК — контрольна комісія.
ҐЕНИК, ШМИЛЬСЬКИЙ — старші брати.
пані: САМЕЦЬ, ШЕМЕЛЮК, ШМИЛЬСЬКА — старші сестриці.

1944 рік

В. ҐРОДЗІК — голова.
І. ДУХ — заст. голови.
І. ШМИЛЬСЬКИЙ — секретар.
С. САМЕЦЬ — скарбник.
КОВТУН, ЮРКІВ, ТРЕНДЯК — контрольна комісія.

ҐЕНИК, ШМИЛЬСЬКИЙ — старші брати.
пані: САМЕЦЬ, ШЕМЕЛЮК, ШМИЛЬСЬКА — старші сестриці.

1945 рік

В. ҐРОДЗІК — голова.
І. ДУХ — заст. голови.
Д. ШМИЛЬСЬКИЙ — секретар.
А. ІВАЧЕВСЬКИЙ — скарбник.
ҐЕНИК, САМЕЦЬ — старші брати.
пані: ШМИЛЬСЬКА, КОВТУН, САМЕЦЬ — старші сестриці.

1946 рік

В. ҐРОДЗІК — голова.
І. ДУХ — заст. голови.
М. БАБІЙ — секретар.
А. ІВАЧЕВСЬКИЙ — скарбник.
Ю. ФІЦИЧ, В. ҐЕНИК — старші брати.
пані: ШМИЛЬСЬКА, ФІЦИЧ, КОВТУН — старші сестриці.

1947 - 48 роки

І. ДУХ — голова.
І. СОВ'ЯК — заст. голови.
М. БАБІЙ — секретар.
Ф. ЧАЙКОВСЬКИЙ — скарбник.
ЮРКІВ, ІВАЧЕВСЬКИЙ, ҐРОДЗІК — контрольна комісія.
Ю. ФІЦИЧ — старший брат.
пані: ФІЦИЧ, КІНДРАТ, СОЛОМОН — старші сестриці.

Опісля І. Дух і І. Совяк зрезиґнували, а на їх місце вибрали А. Івачевського і І. Шмильського.

1949 рік

І. ДУХ — голова.
І. ШМИЛЬСЬКИЙ — заст. голови.
П. ЧАЙКОВСЬСЬКИЙ — секретар.
В. ҐЕНИК — скарбник.
ФИК, ЮРКІВ, ҐРОДЗІК — контрольна комісія.
ФІЦИЧ, ФИК, ГРИНЬКІВ — старші брати.
пані: БАЗАЙ, ФІЦИЧ, КІНДРАТ — старші сестриці.

1950 - 51 рік

В. ҐРОДЗІК — голова.
Д. ГРИНЬКІВ — заст. голови.
К. ҐОРЧИНСЬКИЙ — секретар.
В. ФИК — скарбник.
Ф. ЧАЙКОВСЬКИЙ, П. ЧАЙКОВСЬКИЙ, І. ШМИЛЬСЬКИЙ — контр. комісія.
ФІЦИЧ, ФИК, ГРИНЬКІВ — старші брати.
пані: ФІЦИЧ, КІНДРАТ, БАЗАЙ — старші сестриці.

В. Фик, скарбник, виїхав з Давфину. на його місце вибрали М. Бабія. Д. Гриньків зрезиґнував; вибрано Василя Лазарука.

1952 рік

В. ҐРОДЗІК — голова.
В. Т. СКЛЕПОВИЧ — заст. голови.
К. ҐОРЧИНСЬКИЙ — секретар.
Д. ГРИНЬКІВ — скарбник.
І. ШМИЛЬСЬКИЙ, Н. БАЖИЛО, Ф. ЧАЙКОВСЬКИЙ — контрольна комісія.
ФІЦИЧ, ФИК, ГРИНЬКІВ — старші брати.
пані: ЛИЛИК, ФИК, ГРИНЬКІВ — старші сестриці.

1953 рік

В. МАЛЮТА — голова.
Ф. БЕЙКО — заст. голови.
П. МИМКО — секретар.
К. ҐОРЧИНСЬКИЙ — скарбник.
В. ҐРОДЗІК, Д. ГРИНЬКІВ, М. БАБІЙ — контрольна комісія.
Ю. ФІЦИЧ, А. ФИК — старші брати.
пані: ПАВЛЮК, БАБІЙ, ЛИЛИК — старші сестриці.
САРАНЧУК — господар.

1954 рік

В. Т. СКЛЕПОВИЧ — голова.
В. ҐРОДЗІК — заст. голови.
К. ҐОРЧИНСЬКИЙ — скарбник.
П. МИМКО — секретар.
Д. ГРИНЬКІВ, Й. СИТНИК, Д. ПАВЛЮК — контрольна комісія.
ФІЦИЧ, ЛЕЛИК, АНДРЕЙЧУК — старші сестриці.

В. Ґродзік, П. Мимко і К. Ґорчинський зрезиґнували 4-го квітня.

Надзвичайні збори 27-го червня 1954:
І. ДУХ — заст. голови.
М. БАБІЙ — секретар.
Й. СИТНИК — скарбник.

1955 рік

В. ЛАЗАРУК — голова.
М. БАБІЙ — секретар.
Ф. ЧАЙКОВСЬКИЙ — заст. секретаря.
Й. СИТНИК — скарбник.
Д. ГРИНЬКІВ, Н. БАЖИЛО, П. ДРОЗДОВИЧ — контрольна комісія.

Ю. ФІЦИЧ, А. ФИК — старші брати.
ДУХ, БАБІЙ, ФІЦИЧ — старші сестриці.
Ю. ФІЦИЧ — господар.

1956 - 57 рік

В. ЛАЗАРУК — голова.
І. ДУХ — заст. голови.
Б. САВИЦЬКИЙ — рекорд. секретар.
Й. СИТНИК — скарбник.
Н. БАЖИЛО, П. ДРОЗДОВИЧ, Ф. ЧАЙКОВСЬКИЙ — котрольна комісія.
Ю. ФІЦИЧ, А. ФИК — старші брати.
Ю. ФІЦИЧ — господар.
ДУХ, БАБІЙ, ФІЦИЧ — старші сестриці.

Й. Ситник зрезиґнував і на його місце був вибраний Д. Гриньків. Б. Савицький зрезиґнував і на його місце номінували пані Мазур.

1958 - 59 - 60 роки

В. ЛАЗАРУК — голова.
І. ДУХ — заст. голови.
К. ҐОРЧИНСЬКИЙ — секретар.
Й. СИТНИК — скарбник.
БАЖИЛО, ДРОЗДОВИЧ, Ф. ЧАЙКОВСЬКИЙ — контрольна комісія.
Ю. ФІЦИЧ, А. ФИК — старші брати.
Ю. ФІЦИЧ — господар.
ДУХ, БАБІЙ, ФІЦИЧ — старші сестриці.

Й. Ситник зрезиґнував. Д. Гриньків, скарбник. І. Андрейчук, старший брат.

1961 - 62 рік

В. ЛАЗАРУК — голова.
Ф. ЧАЙКОВСЬКИЙ — заст. голови.
Й. СИТНИК — секретар.
П. ЧАЙКОВСЬКИЙ — заст. секр.
Д. ГРИНЬКІВ — касиєр.
П. ДРОЗДОВИЧ, В. МАЗУР, Н. ШВЕЦЬ — контрольна комісія.
ФІЦИЧ, АНДРЕЙЧУК — старші брати.
С. ҐАШИНА, В. ПІДЛИПНИЙ — заводчики.
Ю. ФІЦИЧ — господар.
пані: ДУХ, АНДРЕЙЧУК, ФІЦИЧ, БАБІЙ і КІНДРАТ — старші сестриці.
К. ЦАРУК, В. МАЗУР, П. ЧАЙКОВСЬКИЙ, Е. ПРОЦЬ і Ф. ЧАЙКОВСЬКИЙ — члени будівельного комітету.

До програмового комітету увійшли:
В. СЛИЖУК, І. БУРТНЯК, І. ГАВРИШ, В. ПІДЛИПНИЙ.
пані: ДУХ, І. АНДРЕЙЧУК, КІНДРАТ, ФІЦИЧ, БАБІЙ.

Д. Гриньків зрезиґнував, на скарбника вибрали Й. Ситника, а на секретаря В. Підлипного.

1963 рік

В. ЛАЗАРУК — голова.
І. ДУХ, 1-ий заст. голови.
Ф. ЧАЙКОВСЬКИЙ, 2-ий заст. голови.
В. ПІДЛИПНИЙ — секретар.
Й. СИТНИК — скарбник.
П. ДРОЗДОВИЧ, В. МАЗУР, Н. ШВЕЦЬ — контрольна комісія.
Ю. ФІЦИЧ, І. АНДРЕЙЧУК — старші брати.
пані: ДУХ, ФІЦИЧ, КІНДРАТ, АНДРЕЙЧУК і БАБІЙ — старші сестриці.

До програмового комітету увійшли всі старші сестриці і мужчини: Н. Швець, Ґ. Ковальчук, В. Слижук, П. Підлипний, К. Царук.

В будівельнім комітеті: В. Мазур, К. Царук, П. Чайковський, Е. Проць і Ф. Чайковський.

Заводчики: В. Підлипний, С. Ґашина.

1964 рік

Ф. ЧАЙКОВСЬКИЙ — голова.
К. ЦАРУК, 1-ий заст. голови.
Г. КЛАПОУЩАК, 2-ий заст. голови.
Й. СИТНИК — секретар .
Ґ. КОВАЛЬЧУК — скарбник.
Ю. ФІЦИЧ, І. АНДРЕЙЧУК — старші брати.
П. ДРОЗДОВИЧ, В. МАЗУР, Н. ШВЕЦЬ — контрольна комісія.
пані: Ю. ДУХ, А. ФІЦИЧ, А. КІНДРАТ, Ю. БАБІЙ і А. АНДРЕЙЧУК — старші сестриці, додали до помочі пані: ЛІГУЛ і КЛАПОУЩАК.
В. ПІДЛИПНИЙ, С. ҐАШИНА — заводчики.
Будівельний комітет: К. ЦАРУК — голова. В. МАЗУР, П. ЧАЙКОВСЬКИЙ, Е. ТРАЦЬ, БУЧІЙ, В. ПІДЛИПНИЙ, С. ҐАШИНА.
Програмовий комітет той самий.
Ю. ФІЦИЧ — господар.

1965 рік

Ф. ЧАЙКОВСЬКИЙ — голова.
К. ЦАРУК, 1-ий заст. голови.
Г. КЛАПОУЩАК, 2-ий заст. голови.
Й. СИТНИК — секретар.
Ґ. КОВАЛЬЧУК — скарбник.

П. ДРОЗДОВИЧ, В. МАЗУР, К. ҐОРЧИНСЬКИЙ — контрольна комісія.

ФІЦИЧ, ШОВДРА ,ЯРЕМА і І. АНДРЕЙЧУК — старші брати.

П. ШОВДРА — господар.

пані: ДУХ, БАБІЙ, ФИК, К. КЛАПОУЩАК, ФІЦИЧ, КЛОК, МАЗУР і ШОВДРА — старші сестриці.

І. БУРТНЯК, С. АНДРЕЙЧУК, В. СЛИЖУК, В. ҐРОДЗІК, Ґ. КОВАЛЬЧУК, П. ПІДЛИПНИЙ і К. ЦАРУК — члени програмового комітету.

1966 рік

Ф. ЧАЙКОВСЬКИЙ — голова.

Р. ЦАРУК, 1-ий заст. голови.

Г. КЛАПОУЩАК, 2-ий заст. голови.

Й. СИТНИК — секретар.

М. КИРИЛЮК — скарбник.

В. МАЗУР, К. ҐОРЧИНСЬКИЙ, Г. КЛАПОУЩАК — контрольна комісія.

ФІЦИЧ, ШОВДРА, ЯРЕМА і І. АНДРЕЙЧУК — старші брати.

пані А. ФІЦИЧ, — почесна сестра,

пані: ДУХ, КЛАПОУЩАК, БАБІЙ, МАЗУР, ФИК, ГОДОВАНА, КЛОК, ШОВДРА — старші сестриці.

1967 рік

К. С. ҐОРЧИНСЬКИЙ — голова.

Р. ЦАРУК, 1-ий заст. голови.

Г. КЛАПОУЩАК, 2-ий заст. голови.

Й. СИТНИК — секретар.

Г. КЛАПОУЩАК — заст. секретаря.

М. КЕРЕЛЮК — скарбник.

В. МАЗУР, Ґ. КОВАЛЬЧУК, І. БУРТНЯК — контрольна комісія.

П. ШОВДРА — господар.

Ю. ФІЦИЧ, П .ШОВДРА, В. ЯРЕМА і І. АНДРЕЙЧУК — старші брати.

пані: ДУХ, ФІЦИЧ, МАЗУР, ФИК, КЛОК, КЛАПОУЩАК, БАБІЙ, ГОДОВАНА і ШОВДРА — старші сестриці.

І. БУРТНЯК, Ґ. КОВАЛЬЧУК, Р. ЦАРУК, П. ПІДЛИПНИЙ, С. АНДРЕЙЧУК, В. СЛИЖУК і В. ҐРОДЗІК — програмовий комітет.

В. ПІДЛИПНИЙ і С. ҐАШИНА — заводчики.

К. Ґорчинський забажав, щоб його звільнити від обов'язку голови громади. На його місце вибрали:

РУДОЛЬФ ЦАРУК — голова.

ГРИГОРІЙ КЛАПОУЩАК — заст. голови.

СВЯЩЕНИКИ, ЯКІ ОБСЛУГОВУВАЛИ ДАВФИНСЬКУ ГРОМАДУ У.Г.П.ЦЕРКВИ СВ. ЮРІЯ ВІД 1927—1967 РОКУ

1927 Отець КУЧЕР.
1927 о. І. МАЙБА.
1929 о. Д. ЛЕЩИШИН.
1932 о. Е. ГРИЦИНА.
1934 о. П. ЗАПАРИНЮК.
1938 о. Д. СТРАТІЙЧУК.
1942 о. Т. КОВАЛИШИН.
1944 о. С. ГРЕБЕНЮК.
1948 о. Е. ГРИЦИНА.
1951 о. О. НОВИЦЬКИЙ.
1954 о. О. ФЛЯК.
1956 о. Т. СЛАВЧЕНКО.
1960 о. М. ОЛЕСЮК (теперішний парох).

ПОЧЕСНІ ЧЛЕНИ



Сидять зліва направо: пані: **П. Фик, Ю. Дух, А. Фіцич.** — Стоять зліва направо: **А. Фик, І. Дух, о. М. Олесюк, Ю. Фіцич.**
Нема на знимці: **пані А. Ґродзік і п. В. Ґродзік.**

COMPLIMENTS OF

JOHN HAWRYSH & SON

BUILDING CONTRACTOR

Phone **638-4465**

316-4th Ave. S.W.

Dauphin, Man.

GREETINGS

MIKE TODRUK & SON LTD.

Cockshutt Dealer,
Oliver Parts,
Texaco Products

Phone 638-4821

DAUPHIN, MAN.

COMPLIMENTS OF

WALTER SLYZUK

ELECTRICAL CONTRACTOR

Dauphin, Man.

HIGHLAND MOTEL

Box 472

DAUPHIN, MANITOBA

Phone 638-5100

OUR SINCERE THANKS

The Ukrainian Greek-Orthodox Church of St. George of Dauphin tenders sincere thanks and best wishes to all the advertisers.

ПОДЯКА

Українська Греко-Православна Церква св. Юрія в Давфин, бажає всім тим, що помістили оголошення і привіти, добробуту, щастя й здоров'я.

ЗМІСТ

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Manitoba, Canada.